

חיל מודיעין

נפלה ביום י' בטבת תשע"ז (08.01.2017)
בת 23 בנופלה

מקום מנוחתה בית העלמין הצבאי הר הרצל

סגן

שיר חג'אגי

בת מירב והרצל

סיפור חייה

בת בכורה של מירב והרצל. שיר נולדה ביום כ"ז באדר תשנ"ד (10.3.1994) במושב עזריה הסמוך לרמלה. אחות בכורה של בר, פז ואגם.

ב-13.12.2012 התגייסה שיר, תושבת מעלה אדומים, לצה"ל. היא שירתה בחיל המודיעין, ולקראת סוף 2016 יצאה לקורס קצינים.

הצוערת שיר נפלה בפיגוע חבלני בירושלים ביום י' בטבת תשע"ז (8.1.2017). בפיגוע, בטיילת ארמון הנציב, נפלו גם סגן יעל יקותיאל, סגן משנה ארז אורבך וסגן משנה שירה צור.

שיר הייתה בת עשרים ושלוש בנפלה. היא הובאה למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותירה הורים ושלוש אחיות.

אחרי נפילתה הועלתה שיר לדרגת סגן.

(המידע המופיע בדף זה נכתב על פי הנתונים המצויים בידי היחידה להנצחת החייל. סיפור החיים המלא יפורסם בהמשך.)

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי "יזכור", שנערך ע"י משרד הביטחון)

אתר ההנצחה הממלכתי לחללי מערכות ישראל

ילדות

משפחתה של שיר:

שיר חג'אג' נולדה במושב עזריה שבשפלה,
בת בכורה להוריה מירב והרצל.

סבה וסבתה מצד האב, רחל ואברהם (בְּרַמִּינו), עלו מלוב לארץ ישראל
בשנות ה-50, היישר למושב עזריה. להם נולדו 12 ילדים וילדות.

הרצל, אביה של שיר, נולד כבר
במושב.
כשגדל, למד במקווה ישראל
עד לסיום התיכון.

מירב, לבית רבני, גדלה בירושלים.
משפחתו של אביה עלתה לארץ
מפרס בשנות ה-50 גם כן
והתיישבו בשכונת הבוכרים
בירושלים.

אמה של מירב, נולדה בארץ לאחר
שהוריה עלו בתחילת המאה ה-20
לפתח תקווה ומשם עלו לירושלים.

הרצל ומירב נפגשו בעת שירותם
הצבאי, במסגרת תכנית
"תלפיות" המכשירה חיילים
לתפקידי מחקר ופיתוח בטחוני.

הרצל ומירב התחתנו כשמירב
דתיה והרצל חילוני, הסיכום
היחיד ביניהם לפני החתונה
היה שהילדים שיוולדו ילמדו
בבית ספר ברמה גבוהה,
בעדיפות לבית ספר דתי. ואכן,
בנותיהם נשלחו למוסדות
לימוד דתיים ושמרו מצוות.

לאחר החתונה, התיישבו במושב עזריה והתגוררו בבית ששכן מתחת לבית אחיו של הרצל.

המושב, בו נולדה וגדלה שיר במשך שנים רבות מחייה, נמצא לא רחוק מהעיר רמלה, הוא הוקם בשנת התש"ט 1949, בשם כפר יעזק. המושב הוקם על ידי אנשים מקבוצות מ"המזרחי" "ארגון ירושלמי", יהודים עולי כורדיסטן ומשוחררי צה"ל. המושב הוגדר כמושב חקלאי, ומאוחר יותר שונה שמו ל"עזריה", ראשי תיבות "עולי זאכו ראו ישועת ה".

לידה

במהלך ההיריון של שיר הייתה הרגשה לכולם שיולד בן, אך להפתעת כולם, נולדה תינוקת!

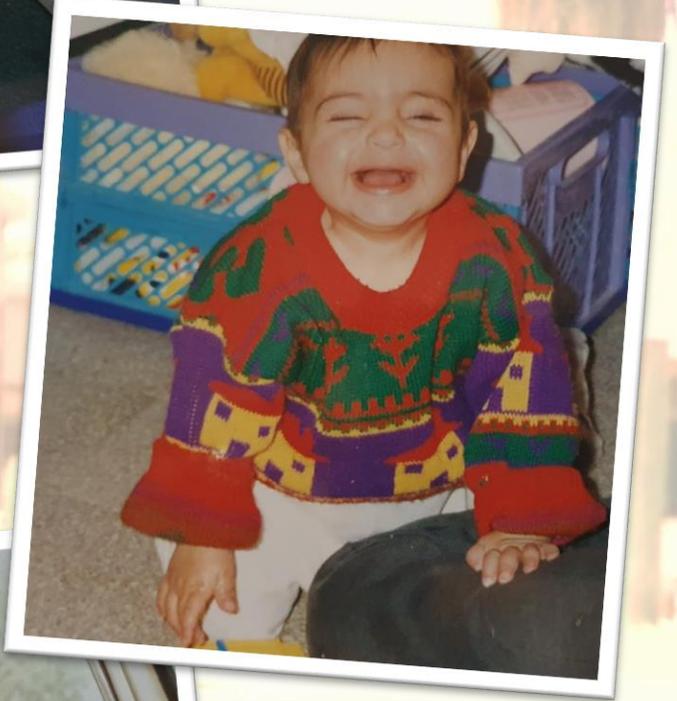
לעומת ההיריון הקל, הלידה הייתה קשה מאוד ונמשכה כ- 48 שעות שלאחריה נולדה התינוקת במצב לא פשוט שלא קיבל טיפול ראוי.

להפתעה שבלידת בת, התלוותה הפתעה לא נעימה להורים הטריים והלא מנוסים- שיר נולדה עם ראש מעוך (כפי שקורה הרבה בעקבות לידת ואקום), אך הם לא הכירו את זה.

הרצל, האב הטרי והמופתע אמר "לא ציפיתי למלכת יופי, אבל גם לא לכזאת מכוערת..."

אחותו, הגיסה המנוסה יותר הרגיעה אותם והצביעה על החלקים שכבר נראו ביופיים, העיניים השפתיים, כשהיא אומרת, "את תראי איזו ילדה יפה תהיה לך..." ואכן, כך היה.

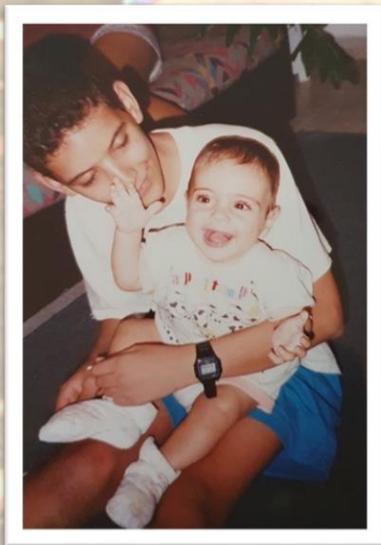

בתקופה הראשונית מירב נשארה אתה בבית במושב.
לדודים שגרו מעליהם היו ילדים גדולים שבילו ושיחקו אתה הרבה, כך
שהיה לה קשר חם עם המשפחה המורחבת כבר כשהייתה רק תינוקת
קטנה.

כשהייתה שיר בת שנה וחצי החלה אמה לעבוד בפעוטון בקיבוץ שעלבים
ושיר הצטרפה אליה, כך שנשארה צמוד לאמא עוד תקופה.
מירב מספרת שכבר מההתחלה היה נעים וקל לגדל את שיר, היא הייתה
ילדה נוחה ושמחה מאוד. היא זכתה לטיולים רבים בסביבה, יום טיול בתל
אביב בעגלה כל שבוע כמעט! בהמשך השנים, באמת חשה שיר קשר חזק
לעיר.

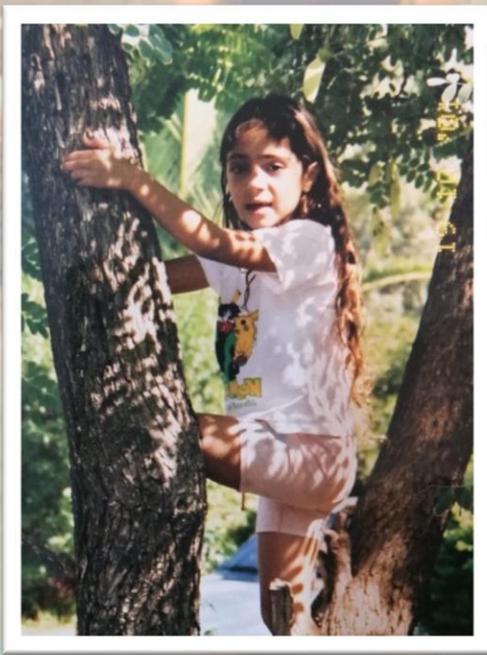
שיר זכתה להיות מוקפת אהבה ופינוקים משני צידי המשפחה,
שנהגה לקנות לה כל דבר שרק חשבו שרצתה...

בגיל שנתיים היא קיבלה סוס פוני מההורים שעוד גרו במושב!
שנים רבות לאחר מכן, כשעברו לגור בעיר מעלה אדומים, החברים
העירוניים החדשים לא האמינו לה וצחקו כשסיפרה להם שהיה לה
סוס פוני.

האוכל שימש מוטיב חוזר ומרכזי בחייה של שיר כבר מינקות.
הוריה מספרים שכאשר היו יוצאים איתה למסעדה,
היו שמים אותה על השולחן, עם הסלקל, ולמרות
שעוד לא היו לה שיניים, הייתה אוכלת סטייקים...

כך התחיל הרומן שלה עם האוכל שהיה מאוד משמעותי בחייה.

שיר בילדותה

שיר גדלה כילדה מושבניקית לכל דבר,
היא הסתובבה הרבה ואף לא פחדה
מנחשים.

כן, לא רק פוני היה לה – אלא גם נחש
שגידלה כחיית מחמד...

המושבניקית שבה השתלבה עם
דמותה האצילית שנראתה בהופעתה
החיצונית, הבגדים שבחרה ללבוש,
זקיפות הקומה החיצונית והפנימית שלה.

אמה אף היתה מכנה אותה "מלכת אנגליה".

שיר הכירה את מקומה, בלי להתגאות, פשוט כי היא מי שהיא, היא ידעה
לעמוד על שלה בלי לוותר על המחשבות והרעיונות שלה.

מירב: "ילדה טובה - בכורה קלאסית, הכי כיף להיות באסיפות הורים
שלה..."

שיר האחות

טליה רייס, אחת מחברותיה של שיר מבית הספר היסודי, מספרת על
היחס החם ויוצא הדופן שהיה לשיר כלפי אחותה הצעירה ממנה, בר,
שבכל הפסקה היתה מגיעה אל כיתתן, ומצטרפת אליהן ל"שיחת
הילדות הגדולות" ושיר, בענווה גדולה ויוצאת דופן, לא דחתה אותה,
אלא שיתפה אותה, קירבה אותה כאילו היתה בת גילן.

מה שיר הייתה בשבילי? איך נראו החיים שלנו ביחד כשהיא עוד הייתה?
הבדל הגילאים ביננו הוא די גדול היא גדולה ממני ב8 שנים.
היינו רבות מלא, היא הייתה מלכת אנגליה של הבית, אסור להיכנס לה לחדר,
אסור לגעת לה בדברים. דיסטנס של אחות גדולה לקטנה .

אבל תמיד היה לה אכפת תמיד דאגה גם אם לפעמים לא ראו את זה .
אישית, לגבי, תמיד דאגה לגבי המשקל שלי שאני אלך ברגל אעלה מדרגות.
פעם אפילו פגשתי אותה באוטובוס והיא הכריחה אותי לרדת איתה כמה תחנות
לפני התחנה שלנו כדי שנלך את זה יחד ברגל ונעלה מלא מדרגות .

היא דאגה ללימודים ולעתיד שלי, תמיד ישבה איתי על פיזיקה
ומתמטיקה למרות שלא באמת היה לי אכפת, תמיד היא התעקשה שאבין וישבה להסביר לי.

לא אשכח שביום הפיגוע למדנו חומר חדש בפיזיקה,
אמרתי שאשב איתה על זה כשאחזור לבית, כי לא באמת הבנתי משהו
אבל בצער רב לא זכיתי לשבת איתה על זה.
כמה הזוי ההבדל של כמה שעות עד שהכל התהפך עלינו ונכנסנו לכאוס מטורף שנקרא אבל.

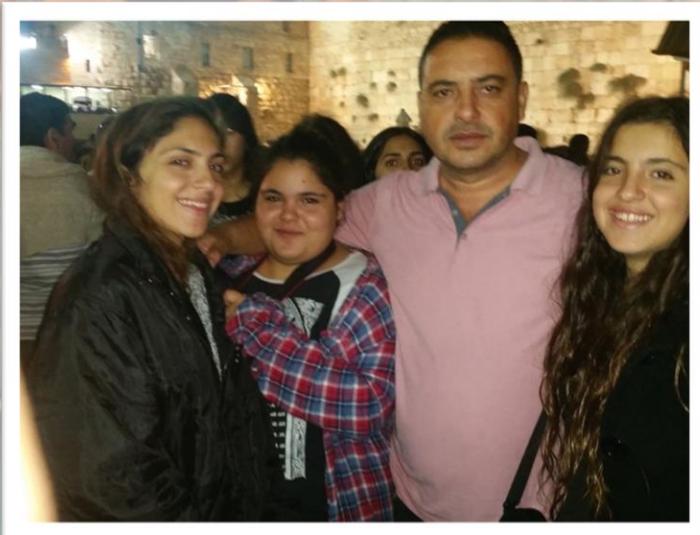
יש כלכך הרבה זיכרונות ורגעים שקשה לתאר במילים,
רגעי אושר קטנים שעשו את החיים וגרמו להם להיות כלכך יפים,
כמו ללכת לים כל יום שישי להשתזף לדוג עם אבא לאסוף צדפים פשוט להיות ביחד .
בעין פרת כשאני העצלנית סירבתי לבוא פעמים רבות אך בפעמים שכן באתי נהנתי מאוד.

עבר זמן רב מאוד מאז הפעם האחרונה שראיתי אותה,
אני לא חושבת שאפשר לשרוד את הימים בלי להכחיש את מה שקרה
ולחשוב שהיא פשוט עובדת במעבדה או יושבת בים...
לא עובר יום בלי שהיא במחשבות שלי גם לאחר 3 וחצי שנים נדמה שהכאב רק מתגבר .

מבין האחיות אני האחרונה שראתה אותה בחיים.
היא בדיוק עמדה לצאת להסעה אמא דיברה איתה על זה שתיהיה בקשר כי אולי נבוא לבקר .
ראיתי אותה דרך המראה היא אמרה לי בוקר טוב אמרתי גם.
היא יצאה עם התיק הגדול שלה אמא הלכה אחריה ושפכה מים.
זהו מי היה מאמין ? איך אפשר לסכם חיים שלמים בכמה מילים ?
לא הגיוני .

ככל הנראה הרבה מהזיכרונות תמיד יישארו איתי. הרבה שלא עולים בי עכשיו .
שיר הייתה אחות מיוחדת, ומעבר לכל הבן אדם המטורף שהיא הייתה היינו פשוט אחיות .
היה קשר מעבר לדיבורים ומעבר להכל גם כשכעסנו אחת על השניה.
היא הייתה חלק בלב שלי שגרם לו להיות שלם.

מתגעגעת אין קץ פז.

האחיות חג'אג'

בית הספר היסודי

שיר הצטרפה בכיתה א' לבית הספר היסודי הממ"ד בשעלבים שם למדה עד כיתה ו'.

שיר הייתה תלמידה ממוצעת שאהבה לצייר, הייתה מאוד אומנותית ולאו דווקא ריאלית. הוריה שלחו אותה לחוג ג'ודו, כדי שתלמד להגן על עצמה בעת הצורך, אך כולם חשבו שהיא תתקדם לכיוון האומנותי.

חברות מבית הספר היסודי מספרות:

שירה גולדרייך - כולן זוכרות את ההפסקות בהן הייתה רוקדת לצלילי השירים שהיא ומוריה הביאו. תנועות הריקוד היו מרשימות ומלוטשות, היום בדיעבד אני יודעת להגיד שהיה לה כישרון מאוד גדול לריקוד ותנועה, בתור ילדות לא שמנו לב לייחודיות הגדולה שבזה.

גם **מוריה שמרלר** שלמדה איתה זוכרת: את שיר אני זוכרת בתור ילדה שמחה. זוכרת בעיקר את ההפסקות שלנו יחד, תמיד עם ריקוד או משחק כ"ף. יש לי זיכרון ברור שעולה בי תמיד עם השם שלה. באחד הימים היא הזמינה אותי אליה אחרי בית הספק. לא זוכרת מי עוד היתה, אבל שיר עמדה על המיטה שלה, רוקדת וצוחקת לצלילי שיר של בריטני ספירס, אני חושבת שעשינו תחרות שירה.

"אוהב שלום ורודף שלום..."

שיר היתה חברה חמה ונעימה לכולן, היא קירבה את כל מי שיצרה איתה קשר, נמנעה ממחלוקות וזכורה כילדה חנינית ומחייכת המכבדת את הסובבים אותה.

שירה:

היינו באותה כיתה, אבל לא היינו חברות כל כך קרובות, למרות שהרגשתי, שמבחינתה [של שיר], כל מי שהייתה איתה בכיתה, היתה חברתה הקרובה.

אני זוכרת שבאחד הימים, אירחנו בנות חרדיות מבי"ס בנס ציונה. באותו יום, כולנו היינו מרוגשות וחיכינו להן שתגענה. שיר הגיעה באיחור לכיתה, אני עד היום זוכרת בדיוק את המראה שלה: היא נכנסה מהממת לכיתה, עם חולצה לבנה, חצאית פרחונית וצמה בשערה הארוך. היא היתה מאוד יפה ואפילו שהיינו רק בכיתה ה', חוש האסטטיות שלה היה כמו של בחורה בת 20.

המורה פנתה אליה והעירה לה שהאיחור הזה לא מקובל, כי היא לא סטודנטית באוניברסיטה, אך בסוף המשפט, היא ציינה לשבח את הלבוש המכובד שהגיעה איתנו במיוחד, כדי לכבד את הבנות החרדיות.

תהילה כיאט: בכיתה ה' כנראה, ישבנו יחד. לפני כן לא היינו חברות קרובות במיוחד, אבל המחנכה בחרה לשים אותנו יחד ואני ממש זוכרת איך התפלאתי על כך שהתחברנו והיה לנו כיף ביחד למרות שלפני כן כל אחת היתה יותר עם ה"חבורה" שלה.

שירה מוסיפה: שיר הייתה אחת שלא עניינו אותה שטויות, הייתה לה דעה והיא חיה איתה בשלום.

לא הייתה מעורבת אף פעם בויכוחים ובשטויות של ילדות ביסודי, תמיד הרגיש לי שהיא מאוד בוגרת לגילה.

אני משתדלת לקחת את נעם הליכותיה, השלווה והאמת הפנימית שהיו בולטים אצלה עוד מימי היסודי.

נשל הנחש

שירה: התפלאתי, איך יש לאנשים חיית מחמד כמו נחש?! אך שיר היתה כזו מיוחדת, שמבחינתה, נחש בתור חיית מחמד היה נורמאלי כמו לגדל כלב.

באותו השיעור הנחש השיל את הנשל שלו. ההתרגשות של שיר היתה מאוד גדולה! דבר כזה קורה לעיתים רחוקות והיא שמחה שזה קרה בדיוק בזמן שהיא הביאה אותו אלינו לכיתה, כך היא המחישה את ההסברים שלה במציאות.

תהילה כיאט: בכיתה ה', היה "רגע של", כשהגיע התור של שיר, היא הביאה נחש תירס (מקווה שאני זוכרת טוב...) ואני, כאחת שמפחדת מנחשים, זוכרת איך הסתכלתי עליה בהתפעלות על איך היא מחזיקה את הנחש ומסבירה עליו ברוגע מול כל הכיתה, אני ממש יכולה לדמיין את הקול הקצת צרוד שלה מסביר על הנחש...

בת מצווה

מוריה עמנואל כותבת: אני זוכרת את הבת מצווה של שיר. נסענו בהסעה משעלבים למושב, הגענו לאולם מלא בבלונים. אני זוכרת ששיר היתה מאושרת ממש. עד היום אני זוכרת את השיער הגולש על השמלה הוורודה והחיוך שלה מרוח על הפנים.

יפת תואר ויפת מראה

טליה רייס: הדברים שזכורים לי כנראה זכורים לרובנו, בין אם זה השיער הארוך הגולש, שתמי נגנבתי איך הוא החליף צבעים לקראת הקצוות שכנראה היו קצת שרופות. גומיות הקטיפה על זרועה, קפוצ'ונים לבנים וורודים, לפעמים עם פרווה.

תמיד נראתה לי כמו נסיכה עם צבע העור, ירוק זית והעיניים החודרות שלה, היא היתה כזאת יפהפיה!

תהילה כיאט: אני זוכרת את השיער המהמם שלה, תמיד הסתכלתי עליו בפליאה, כל כך פשוט (הרבה פעמים פזור), אבל כל כך יפה!

נְעוּרִים

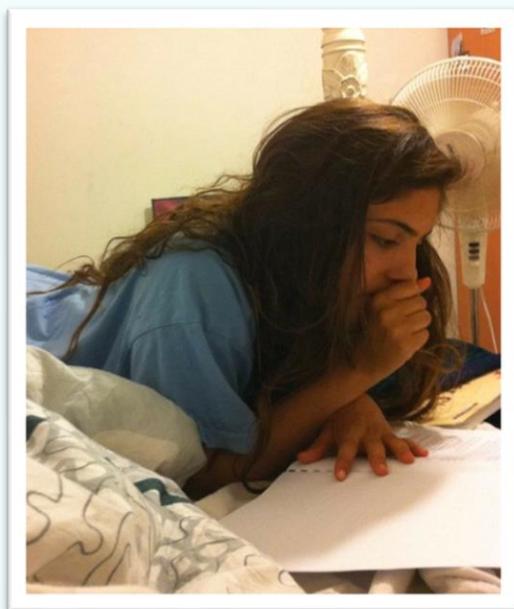

פרוייקט מופ"ת - שקידה והתמדה

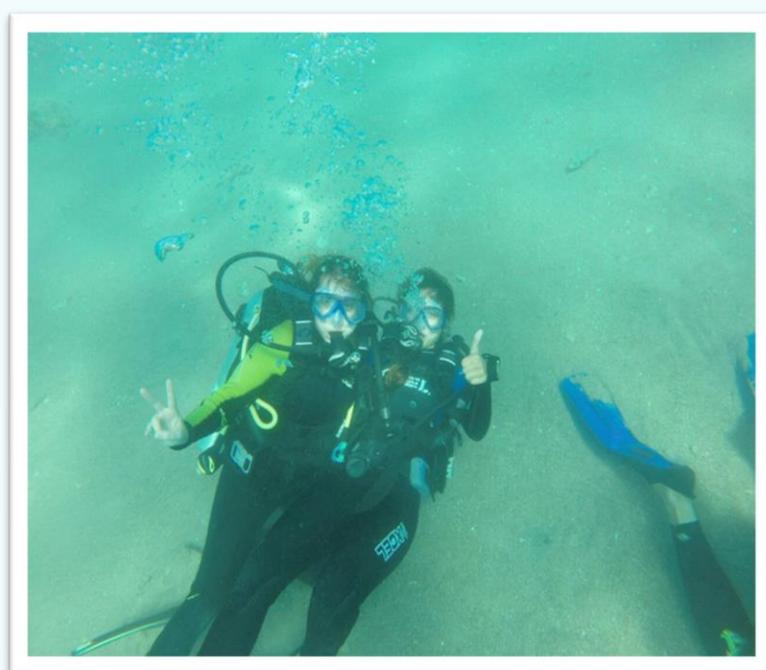
בכיתה ז', עברה שיר לחטיבה של אמי"ת רחובות. בבית הספר התקיים פרוייקט מופ"ת לתלמידים מצטיינים, במסגרתו התלמידות אמורות להשלים תואר ראשון במקביל ללימודי התיכון. בבית הספר, ששאף להצטיינות אמרו "או שיש לילד יכולות ריאליות או שלא".

מירב חששה ששיר האומנותית לא תצליח להשתלב אבל היא האמינה שאדם יגיע לאן שהוא רוצה להגיע אם יהיה לו קשה יותר או פשוט יותר. לאחר נפילה כלכלית קשה של ההורים, לקחה שיר על עצמה להצטיין בלימודים הריאליים, למרות שהיתה תלמידה ממוצעת. תכנית ההצטיינות כללה, 5 יחידות אנגלית, מתמטיקה, פיזיקה ועוד לימודים קשים ואינטנסיביים.

למרות הכל, היא קיבלה באהבה את הקשיים של המבחנים והלימודים שנבעו מההחלטה האישית שלה, מתוך אמונה בדרכה כבר מכיתה ז'. יחד עם זאת, לא שקעה שיר בלימודים בלבד ומצאה זמן לתחביבים האומנותיים והאחרים שהיו לה. היא בילתה הרבה עם המשפחה והחברות הרבות בהרבה דרכים וכמובן, במקום האהוב עליה - הים.

לשיר היה יחס מיוחד לים שהחל כבר בילדותה המוקדמת. בעקבות ההחלטה לגדל את הילדות באורח חיים דתי, למרות שהרצל עצמו לא שמר שבת בתחילה, הפך יום שישי ליום הים המשפחתי. חוף פלמ"חים היה החוף האהוב על המשפחה, שיר הכירה אותו מגיל שנתיים והים, הפך למקום האהוב עליה. אחת התמונות שהכי זכורות למשפחה, היא תמונתה של שיר מטיילת על חוף הצדפים ואוספת צדפים מיוחדים

מעלה אדומים

בגיל 15 עברה שיר עם משפחתה לעיר מעלה אדומים, מה שהיווה שינוי רציני, מילדות במושב, לעיר.

המעבר הדי מידי משיקולי עבודה ופרנסה, לא הותיר זמן להתארגנות וחשיבה על מוסדות לימודים.

שיר רצתה להמשיך להשתייך לפרוייקט מופת שהיה בתיכון אמי"ת גבעת רם, אך לבסוף החליטה ללמוד בתיכון דקל וילנאי במעלה אדום בכיתת מצויינות, תוך החלטה אישית של שיר להישאר דתייה שלומדת בבית ספר חילוני.

הבעיה החברתית שעלולה הייתה להתפתח בעקבות החלטתה האמיצה,

הייתה בעיקר בשל העובדה שביליל שבת כשנפגשים כל החברים, הם לא נסעו למקומות הבילוי, אלא נשארו בעיר כששיר הולכת למפגש ברגל.

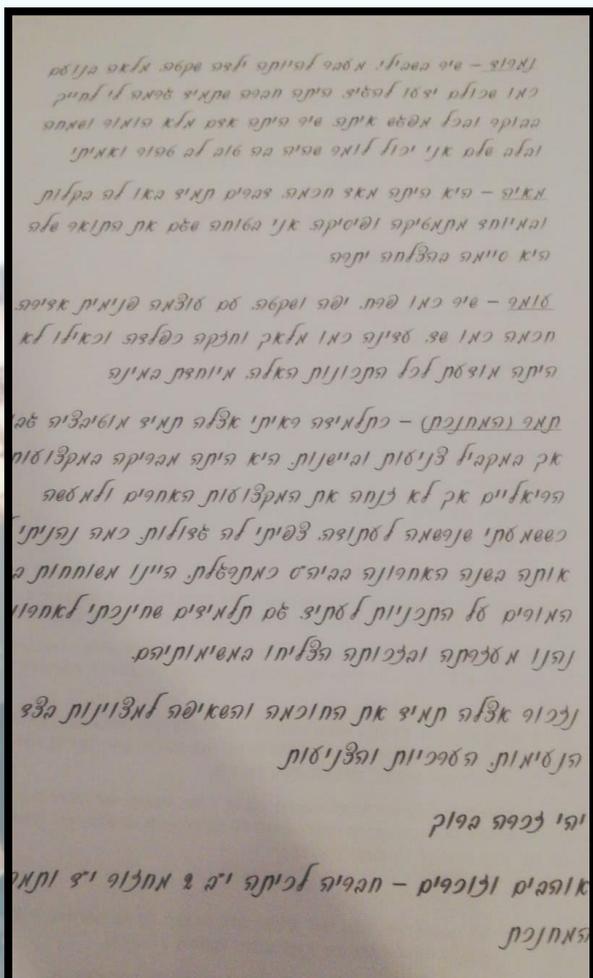
אך החברים לא התרעמו על כך והמשיכו להיפגש בעיר. בסופו של דבר, השתלבה שיר מצויין, חברתית ולימודית.

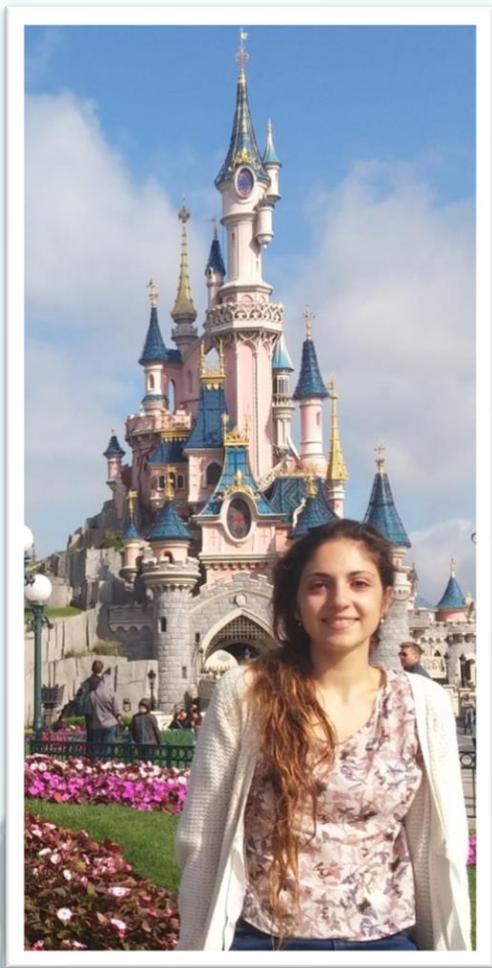
וגם כאן, היא אתגרה את עצמה להצטיין, כשכל סביבתה הלימודית מורכבת מתלמידים מחוננים וחכמים במיוחד,

כאשר ההצטיינות שלה דורשת עמל, השקעה והתמדה גדולות יותר גם במעלה אדומים, עם כל הלחץ הלימודי, נותרה שיר חברותית ומעורה.

הוריה מעידים שהיא הייתה מתבגרת שניתן היה לסמוך עליה לחלוטין!

לא היה צורך לעקוב אחרי המקומות אליהם הלכה, מפני שלקחה אחריות וגם יידעה את הוריה במעשיה תוך שהיא יודעת שגם אם תיקלע למצב לא נעים, הם תמיד יהיו שם בכל שעה שהיא ובכל מקום שהוא.

↑

התמונה של שיר עם חברותיה לחטיבה
ברחובות צולמה בסיור סליחות אליו
הצטרפה שיר לאחר שעברה למעלה
אדומים. באותו לילה התקיים ערב גיבוש
עם החברים מהתיכון החילוני במתכונת
של מסיבת בריכה. שיר בחרה להצטרף
לסיור סליחות בארמון הנציב. לאחר
שהמחנכת התלוננה על כך – הסבירה לה
מירב שבבחירה בין בריכה לסליחות, לא
היה לשיר ספק שהיא בוחרת בסיור
סליחות.

לאחר הרצח, אימץ התיכון את הרעיון
והתחיל להוציא סיורי סליחות לזכרה.

אוכל – קדימה אוכל

מוטיב האוכל היה מאוד חזק אצל שיר. הוריה, מירב מושבניקית מבית פרסי והרצל, שבא מבית טריפולטאי. יצרו חיבור יפה בין המשפחות והעדויות.

עוד בזמן המגורים במושב, מתחת לבית הדוד, אחיו של הרצל, היו בני הדודים הגדולים יותר יושבים ואוכלים עם שיר בת השנתיים טביחות (בישולים טריפולטאים), קוסקוס ועוד מאכלים רבים וטעימים.

גם האחיות של שיר אוהבות ומתגעגעות לבישולים שהפסיקה מירב להכין מאז ששיר נרצחה ולכן החלו לאחרונה להכין בעצמן.

שיר הייתה אוכלת חריף בלי חשבון! ארוחה זה לא ארוחה בלי חריף. עד היום יש במקרר צנצנת קטנה עם פלפלים חריפים שנשארה עוד מלפני הרצח.

גם אם הייתה שיר אוכלת מחוץ לבית, הייתה מתרעמת במקרה שלא השאירו לה מהאוכל של אמא עד שבסוף תמיד הכינו גם לה כדי שישאר.

אם מתכננים על האש- יש להתחשב בימי הלימודים והעבודה של שיר...

עם הגיוס חששה מהאוכל התפל של הצבא - אז היא השיגה שקיות זיפ לוק קטנטנות, טחנה פלפלים חריפים ושמה בהן, את השקית הייתה שומרת בכיס המדים, כדי שתשים על האוכל התפל...

אפשר היה לחשוב ששיר הייתה ילדה שמנמנה, אך לא, היא תמיד נשארה קטנטנה ואפילו מיניאטורית.

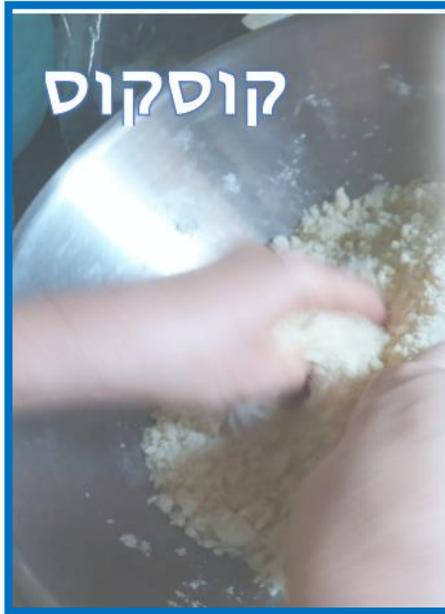
כמו את האוכל – שיר אהבה את החיים, שלא לומר טרפה אותם וניצלה את כל מה שיכלו לתת לה.

תכשי ככה
גלחתי
1 ק"ג כבש כבש (שיל כחל אל השמן)
חל ק"ג שרשם קלונס שק
כל שפירקו מתקד
כפית קינמון
קובצת תפוח אדום, זכר נאפנע יתקד
אנן סוכני
אקילד שק את הסרסם ללא כבש) שן
כבש) סרסם קרסה לחסיל שפירקו
מתקד, חלז וקינון
ללא זכר וסוכני וזאת נענה חכבי
התקדקו מתקדקו וזכרון
זכרון חיים אל
כבש) חיים אל
אני אהפך עולמות בשבילו,
אמרות שכולות מנבילות את המאכל

מאכלים ששיר אהבה

1 קילו סולת
1 כף גדושה מלח
פחות מ-1 כוס מים

מערבבים את הכל היטב בקערה גדולה (קאסה) על מנת שלא ייווצרו גושים.
מניחים בסיר קוסקוס (סיר אידוי) מעל מים מאוד רותחים, מכסים ומאדים ל-40 דקות.

מחזירים את הקוסקוס לקערה הגדולה, מוסיפים:
½ כוס שמן
3 כוסות מים
מערבבים היטב למניעת גושים
מחזירים את הכל לסיר אידוי ומכסים ל-40 דקות נוספות.

מחזירים לקערה, מוסיפים מוסיפים עוד 3 כוסות מים ומסננים במסננת קוסקוס.
אם רוצים גס – אפשר לפורר בלי מסננת
אם רוצים ממש דק ועדין – מסננים פעם שניה.

רוטב

לקוסקוס

2 בצלים גדולים

1 כף שמן או פחות – לטגן בסיר גדול. להוסיף: עופות לפי כמות האנשים.
מעל העופות מוסיפים ירקות לפי הכמות הרצויה:
גזר, תפוחי אדמה, דלעת, הרבה סלרי, קישואים, בטטה.
מכסים את הירקות במים ומתבלים: מלח, פלפל גרוס, כורכום ופפריקה.
לבשל על אש קטנה.
לאט לאט מוסיפים מים בכמות הרצויה, אם רוצים רוטב – פחות, אם רוצים מרק – יותר.
מבשלים בין שעה לשעה וחצי עד שהירקות מוכנים. להוסיף עלי סלרי טריים ורסק עגבניות לפי הטעם אם רוצים.

אורז גזר

קוצצים את הבצל והגזר לרצועות של ס"מ מערבבים.
מניחים מעל את נתחי העוף.
מערבבים את התבלינים עם חצי כוס שמן שופכים על העוף הבצל והגזר.
מבשלים על אש קטנה במשך שעה וחצי.
לאחר שהעוף מוכן מוצאים אותו מוסיפים את האורז ומכסים במים.
להרתיח על אש גדולה ואח"כ להוריד לקטנה.
זה היה מאכל מועדף על שיר בערב שבת.
כאשר תשבו לאכול תחשבו על שיר מלאת הטעמים שאהבה את החיים

מירב:

כבת לאמא ממוצא פרסי ואבא ממוצא
לובי היא בעיקר
אהבה ודרשה תבשילים ביתיים.
אחד הזכרונות הכי חזקים, הוא שיר
שהיתה יורדת במדרגות הבניין והייתי
שומעת את הצעדים שלה, נכנסת בדלת
ואומרת:

"אני מריחה את הקוסקוס שלך מלמעלה,
יש בבית ריח של הבית של סבתא".
כשהייתי לפעמים מכינה קוסקוס על הבוקר
היא היתה קמה, מכינה נס קפה, ובנתיים
מכניסה יד לקוסקוס החם, אוכלת חופן
ואומרת "רק אצלנו יכולים לאכול קוסקוס
לפני הקפה".

היינו צוחקים על כך שאנחנו בית של
בנות-בנים מפני שגם בבית של בנים לא
היו אוכלים כמונו... תפריט שבועי היה
מוכן בתחילת השבוע.
חברות שלה סיפרו שבימים שהייתי מכינה
את התבשילים שהיא אהבה, היא לא
היתה מוכנה לאכול איתם "אמא שלי
מכינה בבית".

לאורך כל השבוע. היה לנו תפריט
שבועי

מתי היא אוכלת מחוץ לבית ומה היא
אוכלת בבית... היא כן ידעה לעזור, אבל
לא

ממש ידעה לתחזק בית ולבשל.. בעניין
העתודה שיר התלבטה מאוד איפה
ללמוד,

גם ההורים תהו, ולמה תהו?

כי שיר צריכה אוכל ביתי חמים! היא
לא מוותרת על הקוסקוס של אמא,
והיתה אומרת לחברות שאין כמו
הקוסקוס והחומוס של אמא. היא
היתה ממש מפרגנת ומודה.

מספרת אביה, חברה מקורס קצינים: שיר ידעה להנות מהאוכל שלה והיתה
לועסת אותו לאט, כל פעם בחדר אוכל, כשישבנו יחד עם כולם, לאט לאט
סיימו החברים לאכול וקמו- ההפסקות לא היו ארוכות והיה הרבה מה
להספיק. אבל שיר תמיד נהנתה לשבת, לאכול, תמיד אמרתי לה שהיא אוכלת
לאט כל כך ושגלל זה אני לא מספיקה ללכת לשירותים לפני ההרצאה הבאה.
היום, כשחברים או משפחה אומרים לי שאני אוכלת לאט, אני
נזכרת בה, וחושבת על כמה שהם פשוט לא יודעים מה זה לאכול לאט.

שבוע ההגנה היישובית שלנו התקיים בחנוכה ושיר
סיפרה לנו כמה היא אוהבת את החג הזה ובעיקר את
הסופגניות הפשוטות עם הריבה. בשביל להכניס לנו מעט
אווירת חג, בכל ארוחה היו סופגניות לקינוח. אני נזהרתי מאוד לא
לאכול יותר מאחת או שתיים במשך כל השבוע יחד כי ידעתי שאחרת
לא אצליח להיכנס למדים. אבל שיר כל פעם אכלה אחת או שתיים
ונהנתה מהם כל כך. איך קינאתי בה שהיא אוכלת הכל מהכל,
כמה שבא לה ונשארת כזו רזה ויפה. כשהיה איזה משחק
ששיחקו והיינו צריכים להתסדר בטור לפי מי שאכל הכי
הרבה סופגניות (מתוך כ-20 אנשים שהיו שם)
שיר עמדה בראש הטור ויצגה את החג בכבוד.

זכרונות של ליאור, חברה מגיל 3 :

ל"ג בעומר - כשהיינו בכיתה ט', לקחנו קורס במסגרת תוכנית "מופת" במדעי המוח באוניברסיטת בר אילן, היינו הולכות כל יום רביעי אחרי הלימודים בבית הספר, ללמוד עוד 4 שעות את הקורס ומסיימות ב8 בערב. שיר התעניינה ממש בחומר ויותר מזה הבינה שזאת הזדמנות כניסה לעולם האקדמי. המבחן סוף קורס יצא יום אחרי חופשת לג בעומר, היה לה חשוב לצאת עם כולם ולהנות אבל גם להצליח בקורס, שיר ואני נסענו למדורה ברחובות עם עוד הרבה חברים וצחקנו ונהנינו כל הלילה. ב3 לפנות בוקר רוב האנשים כמעט נרדמו לייד המדורה, בזמן הזה שיר פתחה את חומר הלימוד של המבחן והתחילה לעבור עליו, כדי לוודא שהיא סגורה על כל הפינות. צחקתי ואמרתי לה שמאוחר עכשיו ואיך בכלל יש לה כוח במצב הזה ללמוד? אבל היא לא רצתה לוותר לעצמה ועל השאיפות שלה ובמקביל גם על הרצון להנות וצבור חוויות עם חברים, אז היא המשיכה ללמוד ולא ישנה כמו כולם. כמובן שהיא הצליחה במבחן וקיבלה בו 92.

בגיל 14 יצאנו לטיול שנתי של יומיים, חיכינו לטיול הזה הרבה זמן תכננו איזה ממתקים נקנה ואיך נתחלק לחדרים. ביום הראשון האוטובס עצר להפסקת אוכל ושירותים, כמו ילדות סקרניות אני ושיר התחלנו להסתובב באיזור ועמדנו על מדרון והסתכלנו על האיזור, פתאום מעדתי והתגלגלתי במדרון עד שסלע נתקע לי על הרגל ומנע ממני להמשיך ליפול, נתקעתי הפוכה עם סלע על רגלי ונלחצתי מאוד, שיר ניסתה להרגיע אותי ולהגיד לי לא להזיז את הרגל שלא תפגע יותר ושהיא תכף תגיע. מהלחץ לא הקשבתי והתחלתי להזיז את הרגל כדי להשתחרר והיא התעקמה, לאחר שהוצאתי את הרגל היא שיר הגיעה אלי ועזרה לי לטפס ולקחה אותי לכיתה, המורים החליטו לפנות אותי לבית חולים כי המצב של הרגל החמיר, שיר לא רצתה שארגיש לבד ואמרה למורה שתוותר על יציאה למסלול עם כל הכיתה ותבוא איתי לבית חולים. כשהגענו לשם המורה הייתה לחוצה מהמצב של הרגל שלי וביקשה שיביאו לי כיסא גלגלים לכניסה לבית החולים, שיר שלא רצתה שאהיה מפוחדת וניסתה שאחיך לקחה אותי על הכיסא גלגלים והתחילה לרוץ איתו בכל האיזור של הבית חולים כדי להפוך הכל לחוויה. אחרי שבדקו אותי ואמרו שמדובר בסדק המורים רצו שאחזור הביתה, כל כך התבאסתי שככה נראה הטיול שנתי שלו חיכנו הרבה זמן. שיר שראתה שהתאכזבתי אמרה למה שתלכי תשארי פה ואני אשאר איתך, לא יכולתי לצאת לשום מסלול ואטרקציה ולכן היא נשארה איתי בחדר ובאוטובוס ופספסה את כל הפעילויות עליהם שילמה אך לא התבאסה לרגע, רק צחקה וניסתה להנות מהזמן שיש לנו.

בגיל 19 החלטנו לנסוע לחופשה באילת של כמה ימים, באחד הימים יצאנו לבר בעיר, ישבנו ודיברנו וצחקנו ופתאום הגיעו שני בחורים מבוגרים ממנו שקנו לנו שתיה.

בתור בחורות דתיות לא רצינו לגרום להם לשלם עלינו כשידענן שלא נצא איתם, ולכן סירבנו בנימוס, אחד הבנים התאכזב ממש וכבר אמר שהוא שילם ושלפחות ניקח את השתיה, אך אמרנו תודה, והוא הלך פגוע. שיר הרגישה רע כי היא לא רצתה לפגוע במישהו שהיא לא מכירה, ולכן היא החליטה ללכת אליו ולדבר איתו, במשך רבע שעה היא הסבירה לו שאנחנו ממנטליות שונה ולכן אנחנו לא רוצות שהם יבזבזו עלינו את הכסף ושכדאי להם להשקיע במישהי שתצא איתם, היא ישבה ועודדו אותנו שאין לזה קשר אליהם והיא עזרה לו לחפש בנות אחרות בבר שישמחו לקבל את השתיה וברגע שמצאה רק חזרה.

לאחר המעבר למעלה אדומים, השתלבה שיר יפה בכיתת המצויינות שלמדה בה. למרות שכל הקבוצה חילונית ושיר דתיה. בלילות שבת היו באים לבית המשפחה, אוכלים ביחד ונהנים.

אחד הבנים שהיו בחבורה היה החבר הראשון והיחיד של שיר.

למרות הניגודים הרבים, נוצרה זוגיות יפה ביניהם ואהבה. ילד רוסי בהיר וגבוה ושיר הקטנטונת.

למרות זאת, הפך החבר לבן בית כאשר שניהם מטיילים ולומדים יחד. הוא היה מחונן במתמטיקה עובר על המחברת ומקבל 100 בפיזיקה, דבר שאתגר את שיר מאוד מבחינה לימודית.

החבר הפך לבן משפחה והגיע לכל האירועים המשפחתיים, כולל חלאק'ה במירון, נסיעה לצפון וצימר בחדר אחד עם המשפחה שצחקה שאם הוא עבר את ליל הנחירות של הרצל, הוא כבר חלק מהם.

בשלב מסויים החליטו שניהם להיות ספורטיבים, קמו בבוקר מוקדם ונסעו באופניים בשביל הבטחון של מעלה אדומים למשך כשעה. שניהם הגיעו אדומים ומתנשמים. הוציאו קרח ופירות וניסו להכין משקה בריאות...זו הייתה גם הפעם האחרונה שיצאו לפעילות ספורטיבית.

החבר למד משיר איך לאכול חריף, כבש, קוסקוס, על האש, בכל יום היתה מירב שואלת את שיר האם הוא מגיע לאכול איתם.

מתוקף תפקידו בצבא, היה חברה של שיר הראשון שידע על הירצחה. הוא הגיע ללויה והתקבל בחיבוק על ידי הוריה שראו בו אדם שבזכותו חוותה אהבה חזקה.

עֵתוּדָה

עזריאלי
מכללה אקדמית להנדסה

עזריאלי
כללה אקדמית להנדסה

קרובה לבית

שיר נבחרה ובחרה להתגייס במסגרת העתודה, החלטה הכוללת חתימה על 3 שנים סדיר + 3 שנים קבע.

לאחר התלבטות, אם לעזוב את הבית לטובת לימודים במוסדות אקדמאים רחוקים ונחשבים, החליטה שיר יחד עם ההורים להירשם למכללת עזריאלי בירושלים ולגור בבית הוריה, כדי שיהיה לה קל יותר כלכלית בזמן הלימודים וכך תוכל להישאר יחד עם ההורים והאחיות במסגרת המשפחה התומכת.

בשנת הלימודים הראשונה, ניהלה מירב מסעדת שווארמה ושיר הייתה באה לעזור בכל דבר, בישול, הגשה, נקיון, החלפה של אמה שנאלצה לצאת לסידורים.

שיר ממש סייעה להחזיק את העסק מבלי להתלונן על חוסר הנעימות מול החברים ומול עומס הלימודים והצורך להתפרנס בעצמה העסק נסגר כעבור שנה ומירב ושיר חזרו להיפגש בעיקר בבית.

התמדה:

לשיר היה שיקול דעת שעזר לה להחליט מתי לצאת עם החברים לבילויים ומתי להישאר ללמוד. לשיר היה סדר יום מאוד קפדני שבעזרתו הספיקה את כל המטלות ובזכותו התקבלה ליחידה הטכנולוגית של אמ"ן, 81.

האתגרים בדרך בנו ושיפרו אותה.

פרוייקט עתידים

במסגרת פרוייקט עתידים, התחילה ללמד ילדים פיזיקה ומתמטיקה בחטיבות ותיכונים במעלה אדומים.

שיר השתמשה בהוראה, כדרך ללמוד בעצמה ולחזק את ידיעותיה ואת הבטחון העצמי שלה בהבנה והיכולת שלה, תוך למידה ושיפור תמידיים ומחשבתיים.

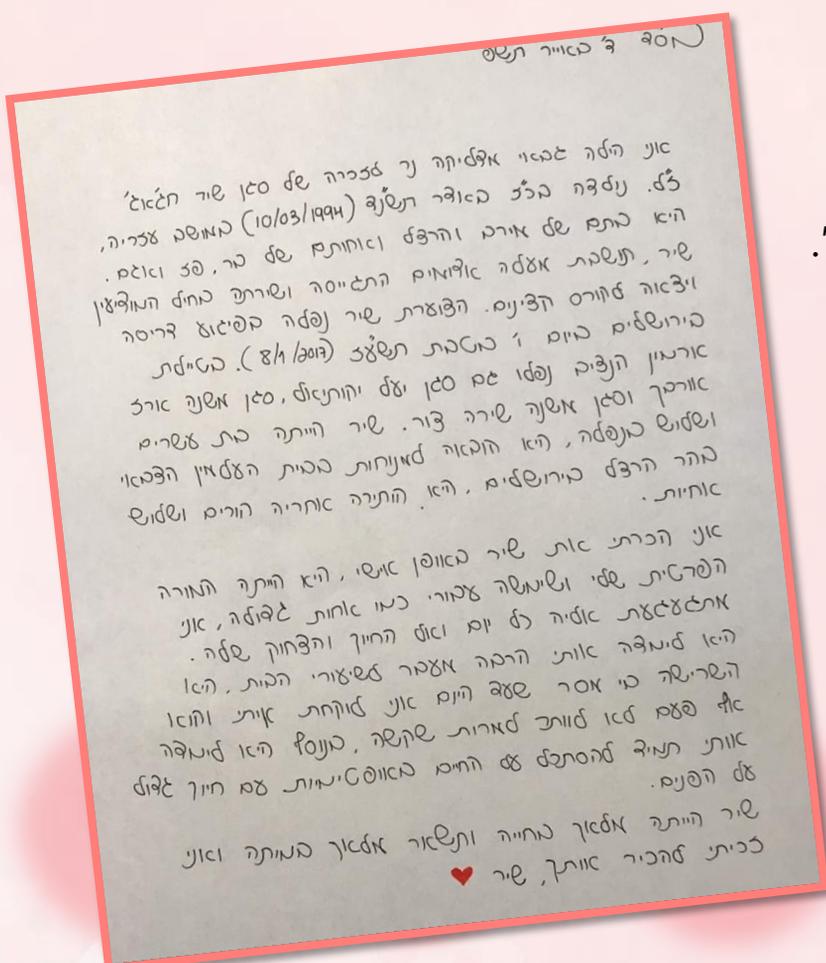
מבחינתה, המצויינות אפשרית לכולם, ובדיוק כמוה – אין חובה להיות מחונן כדי להצליח ולהצטיין, זה עניין של החלטה.

זה המסר שהייתה מעבירה לתלמידים שלה, שיר הייתה נלחמת עליהם שלא ירדו מרמתם ועושה להם שיחות מוטיבציה.

שיר לימדה במשך כ-3 שנים בזמן התואר בתיכונים ובחטיבות במעלה אדומים, היא המשיכה לעבוד עם מנהלי בתי הספר שאף שילמו לה שכר גבוה יותר.

לימדה המון שיעורים פרטיים, עד כדי כך שבזמן שהייתה בקורס קצינים, כשהגיעה הביתה פעם בשלושה שבועות, ערב לפני החזרה לצבא היו לה 3-4 תלמידים פרטיים בשרשרת.

התלמידים התעקשו להמתין לה שתחזור פעם בשבועיים – שלושה ולא ללכת למורים אחרים.

עשרות תלמידים כתבו מכתבים שמספרים "היא נלחמה עלינו שלא נוותר".

באחד הביקורים בקבר שבהר הרצל, ראתה ומירב,, בחור בעל מראה רוסי בוכה. מירב חשבה שהוא בא לבקר חייל רוסי שקבור ליד שיר ושהוריו הפכו חבני משפחה.

אבל הוא אמר:

"לא, באתי לשיר. שיר הייתה מתגברת אותי ועושה לי שיחות מוטיבציה. היא היחידה שהאמינה בי ולא נתנה לי לרדת קבוצה, היא לא ויתרה עלי!"

הוא סיפר את זה גם לקבוצה של תגלי"ת שהדריך והביא לקבר של שיר.

שיר הייתה מספרת לילדים על הניסיון שלה כאדם שיוצא לעולם עם 5 יחידות אנגלית, מתימטיקה, פיזיקה ועוד... על היחס השונה של האנשים כלפיה כאשר הם מקבלים את הנתונים שלה, והכל כדי לעודד אותם שימשיכו ויצליחו בלימודים.

היי קוראים לי שיר שניאור ואני לקחתי שיעורים פרטיים במתמטיקה עם בתכם שיר.

שמעתי עליה שהיא תותחית מילדים בשכבה שלי ואחרי הרבה מורים פרטיים שעברתי החלטתי לנסות את מזלי גם איתה.

כשפגשתי אותה לראשונה, הבנתי שמדובר בבחורה מיוחדת מאוד, אינטליגנטית וחכמה בצורה יוצאת דופן, היא הצליחה להסביר לי דברים בדרך שאבין לעומת מורים שעוסקים במקצוע כבר שנים שלא הצליחו. התמזל מזלי ויצא לי להכיר את שיר באופן אישי! אני בטוחה שכמו שהיא עזרה לי, היא עזרה לעוד המון ילדים להצליח בלימודים והיא עשתה זאת בסבלנות ובאהבה 🤝

היא לא ממש מסתכלת בתמונה כי זה היה יותר פפארצי אבל זאת תמונה מהפסטיבל יין של אבא שלי שהיא עבדה איתי

➔ Forwarded

אמרה לאנשים שהיין פירותי זה ענבים פירותיים עד שמישהו אמר לה שלא תעשה לעצמה פדיחות ויש שני סוגי ענבים קברנה ומרלו 😊

12:50

מכתב מתלמידה:

היי מירב, כתבתי על שיר... מאוד קשה להסביר את מה שאני מרגישה אחרי לכתה בכמה שורות. את שיר הכרתי כשהייתי בכיתה י' במסגרת שיעורים פרטיים שהעבירה לי במתמטיקה ופיזיקה. שיר תמיד היוותה בשבילי מודל לחיקוי ולהערצה- מעבר לשיעורים שהעבירה לי הרגשתי חיבור אמיתי לשיר ושמעתי לעצתה בכל דבר.

שיר העבירה לי שיעורים פרטניים במשך 3 שנים שבמהלכם היה לה מאוד חשוב ההצלחה שלי והרגשתי צורך להסב לה גאווה ולהצליח בשבילה.

היא הייתה מקבלת אותי בשעות מאוחרות ובזמנים לא נוחים, הייתה מדברת איתי בטלפון בשעות לא שעות- הכל למען ההצלחה שלי והערכת את זה מאוד.

לקראת יציאתה לקורס קצינים שיר הודיעה לי שלא תוכל להמשיך להעביר לי שיעורים כמו תמיד.. באותו הזמן ניגשתי לעשות קורס פסיכומטרי. אני זוכרת שבמהלך הקורס באחת ההפסקות התקשרתי אליה ודיברנו, במהלך השיחה אמרתי לשיר עד כמה אני מעריכה אותה ושכל הצלחה שלי זה בזכותה, שיר אמרה לי- ההצלחה שלך היא רק שלך, לא שלי, תהיי גאה בעצמך.

כמוכן שגם במהלך הקצצ שיר ואני לא הפסקנו לדבר וכל ניסיון למצוא מורה פרטי אחר לא צלח. לאחר מותה של שיר בחרתי ללכת בדרכה ולצאת לקורס קצינים- הרגשתי אותה לאורך כל הקורס. היינו באותו המגמה, הגדוד הפלוגה והצוות והדבר ריגש אותי מאוד, ידעתי ששיר מלווה אותי לאורך כל הדרך.

במהלך הקורס העברתי לצוערי הצוות בביקור בהר הרצל שיעור על שיר ליד קברה ובו סיפרתי על שיר, על הקשר החזק שהיה בינו וכמה שהיא חסרה לי.

אין יום שעובר בלי שאני חושבת על שיר וכמה שהיא הייתה מדהימה- היום יותר מתמיד, כקצינה בצבא אני מבינה כמה דמותה של שיר הייתה משמעותית בשבילי, איזו מפקדת מדהימה היא הייתה יכולה להיות ואיזה חלל ענק היא השאירה אחריה.

מירב יקרה, שמי יפית דדון, זכיתי להכיר את שיר המקסימה דרך פרויקט קדם עתידים בתיכון אורט תעופה וחלל. בתקופת לימודיה לתואר, שיר תיגברה תלמידי מתמטיקה ופיסיקה 5 יחידות אצלנו והייתה מלאת מוטיבציה ורצון לעזור ולקדם את התלמידים.

התלמידים מאוד העריכו את שיר והחיבור איתה היה מיידי. שיר הייתה חרוצה והיוותה דוגמה ומופת לתלמידינו.

שמחתי בשבילה כשסיימה את התואר וקיוויתי שנשוב לעבוד איתה כשתסיים את השירות הצבאי.

הצטערתי מאוד לשמוע על לכתה בטרם עת, כך גם כל תלמידיי. תנחומיי הכנים לך ולכל בני המשפחה, שיירבו השמחות במשפחתכם היקרה.

זכור לי שהייתי מבקרת אותה בתגבורים ונהנית לראות איך כולם יושבים סביב השולחן שלה והיא מסבירה בנחת ונועם תוך וידוא הבנה, תמיד עם חיוך ועיניים טובות.

עזריאלי

פלדה אקדמית להנדסה

מייל תודה לשיר חג'אג' - בבקשה תעבירי לה

ממני 12 במרץ 2015

אל מורן

שיר יקרה,

אין מילים בפני הודות לך על המאמץ שלך להגיע אלינו ליום העיון לעידוד בנות. יום העיון לעידוד בנות למקצועות המדעיים טכנולוגיים הפך במעלה אדומים למסורת ואני שמחה שאת חלק ממסורת זו. ההרצאה שלך הייתה מרתקת ועוררת השראה בקרב הבנות בהתלהבות שלך מעבודתך ומהמקצועיות שלך. בסוף הכנס ערכנו משוב בקרב הבנות והרצאתך זכתה להתלהבות רבה בקרב הבנות. רבות מהבנות העידו שהמפגש איתך ועם שאר הנשים ביום זה פתח להן אפיק חשיבה חדש. על כל זה אני מודה לך מקרב לב. אני מצרפת תמונות שלך מהכנס. שוב תודה ומקווה שתחזרי אלינו בכנס בשנה הבאה

קיבלתי את ההודעה שלך לגבי ההנצחה של שיר שמני אירמה בן משה ואני מנהלת אשכול הפיס למדעים במעלה אדומים. שיר היקרה, הצנועה והמקסימה הייתה עוזרת בהתנדבות לתלמידים חלשים בזמן שעוד הייתה סטודנטית. פעם בשנה אני נוהגת לקיים "יום עיון לקידום בנות למקצועות מדעיים טכנולוגיים". מטרת האירוע הינה להפגיש בנות בוגרות כיתה ט' עם נשים מובילות בתחום המדע והטכנולוגיה. בקשתי משיר לדבר עם הבנות. שיר הסכימה מיד ואכן במשך שנתיים היא הקפידה להגיע לאירוע ולדבר עם הבנות על הבחירות שלה בחיים ועל המסלול שעשתה. שיר היקרה, דיברה עם הבנות בגובה העיניים, בשקט ובהרבה ענווה. לצערי הרב הפיגוע האכזרי גדע את המסורת שבה שיר הייתה מגיעה אלינו. גם מספר הטלפון שלה עדיין אצלי בטלפון ואני כל פעם מזכרת בה בהרבה אהבה מהולה בהמון צער על החיים הצעירים שנגדעו. יהיה זיכרה ברוך!! באהבה רבה

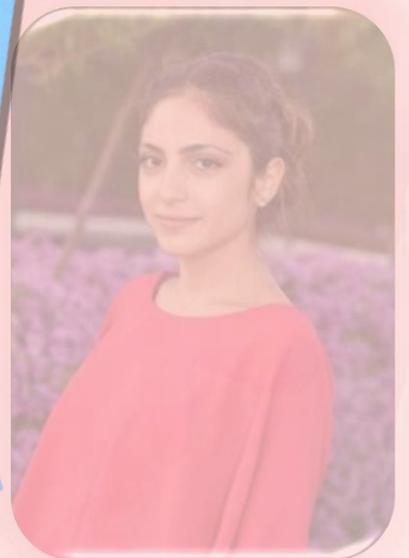
משפחת חג'אג' יקרים, אהובים שיר לימדה אותי מתמטיקה. הייתי מגיעה פעם או פעמיים בשבוע לבייתכם לשיעורים פרטיים. הלב הגדול והנשמה העצומה של שיר קרנה החוצה עוד מהשיעור הראשון שלנו יחד, מעל שנה הייתי מגיעה ונעזרת בה ומפעם לפעם, משיעור לשיעור רכשתי כלפיה הערכה רבה, היא הייתה מיוחדת במינה- סופר חכמה, אינטליגנטית, רגישה, אכפתית ויותר מכל- מסורה. היא נתנה את כל כולה, כי כזאת הייתה, נתנה בכל דבר את המקסימום שלה. היה לה חושב חושבת על התלמידים שלה הרבה מעבר ל"עוד שיעור פרטי", המון פעמים שאלה והתעניינה איך הולך לי בלימודים, גם כשכבר התגייסה לצבא ונאלצו להפסיק ללמוד יחד. כשהגעתי להלווייתה, נוכחתי לדעת מהכמות הרבה חולקים את אותם הרגשות והזכרונות ממי שהייתה. הבנתי דבר מדהים ומיוחד לגביה- היא הצליחה להעביר לכל אחד מאיתנו, התלמידים שלה תחושה שהוא עולם ומלואו, שהיא נותנת את כל כולה בשביל שיצליח, בדרך העדינה והייחודית שלה. כתשעה חודשים אחרי מותה, התגייסתי לצבא, שירתתי כמדריכה, חזיתי להעביר את מי שהייתה מנקודת מבטי גם לחניכים שלי. מאז בכל שנה ביום הזיכרון אני מגיעה לקברה בהר הרצל חוכרת תמיד. גם כשהשנים עוברות, לנצח אזכור אותה, את החיוך הטוב שלה.

מירב היקרה שלום רב
זה יגאל לוי שניהל את אורט תעופה וחלל. המספר שלי הופיע בנייד של
שיר ז"ל מכיוון שכפי שאת יודעת חוכרת לקחתי את שיר לתגבר אצלי
בתיכון בימי שישי. בדרך כלל אני לוקח מתגברים רק עם תעודת הוראה
אבל במקרה של שיר היא הרשימה אותי מהשנייה הראשונה. ראיתי
שמדובר בבחורה איכותית בעלת יכולות גבוהות ושואפת למצוינות בכל
תחום אך יחד עם זאת יודעת לעמוד על שלה חכיוותיה. חריפה חדה
מקצועית, לבבית שידעה להגיע אל התלמידים יותר טוב ממורים עם ותק
גדול בהוראה. היה לי הכות להכירה באופן אישי. אם תרצי להפגש אחרי
העצמאות ולדבר אשמח מאד. שלא תדעו עוד צער. יישר כח על כל פועלכם
על מנת להנציחה בצורה הכי ראויה לה.

מירב והרצל,
ביקשתם ממני לכתוב לכם מי הייתה שיר בשבילי, אז אשתף אתכם.
את שיר הכרתי בתחילת כיתה י"א, הייתי תלמיד בתיכון אורט תעופה
וחלל ורציתי להתחזק במתמטיקה ואפילו להעלות רמה. קיבלתי את
הטלפון של שיר ומהשיעור הראשון נוצר בינינו קשר ממש טוב, סוף סוף
הרגשתי שיש בן אדם מולי שרוצה לעזור לי באמת ולראות שאני מבין. שיר
דיברה אלי בגובה העיניים ובזכות הדרך שלימדה אותי הצלחתי להתקדם
ולצלחתי. אפשר לומר שבזכות העזרה שלה הצלחתי לעבור את הבגרות
במתמטיקה בהצלחה. אני כל כך נהנתי ללמוד איתה וסמכתי עליה
שהמלצתי בתיכון לקחת אותה כמתרגלת במתמטיקה ובאמת הם עשו
את זה וכולם ראו כמה היא מורה טובה.
ביום ששיר נהרגה הייתי בהלם לא ידעתי איך להגיב כשזה מגיע כלכך
קרוב אלייך, כמה חודשים לפני למדתי איתה בחדר שלה ופתאום הכל
נגמר. כל חייל או אדם זה נורא. אבל שיר הייתה מיוחדת בשביל ונתנה
מכל הלב זה כואב במיוחד.
יהי זכרה ברוך.

מירב היקרה קיבלתי את ההודעה שלך שהמספר שלי הופיע בטלפון של
שיר היקרה.
את המספר של שיר קיבלתי לפני כ-4 שנים אחרי שחיפשתי טלפון למורה
פרטי לשיעורי פיזיקה עבור הבת שלי שלמדה באותם ימים בכיתה ז'.
אני זוכרת שהתקשרתי לשיר בפעם הראשונה הבנתי שמדובר בנערה
בטווח הגילאים שלא עובר את ה-19 ונפעמתי מהרצינות שלה והביטחון
העצמי, קשה להסביר אבל באמת בכמה דקות של שיחה היא פשוט
שידרה את זה. היא ישר אמרה לי תתני לבת שלך את הטלפון שלי שהיא
תתאם מולי את כל הקשר אני אעשה דרכה. מודה שבתחילה הרמתי גבה,
אבל מיד אח"כ הבנתי שהדרך שלה כל כך נכונה, הקשר היה בינהן, הן
תיאמו זה היתה הדרך הנכונה.
שיר הצליחה להעביר לבת שלי אורי את החומר של מספר שיעורים
בשיעור אחד, היא היתה סבלנית וכשלא היה צורך בשיעור נוסף היא
אמרה שאין צורך, וגם ביקשה שאם משהו לא מובן בבית, ניתן ליצור
איתה קשר טלפוני והיא תעזור.
זכור לי שהבת שלי אמרה ששיר תמיד קיבלה אותה בחיור, הציעה שתיה
ואוכל ותמיד היה לה חשוב לדעת שהבינה את החומר.
שולחים לכם חיבוק חם, אתם איתנו בלב בימים אלו ובכל השנה.
מעריצה אתכם על כל פועלכם בעמותת שיר

חסד

כשנה וחצי לפני הרצח, מירב ריכזה חלוקת מזון לנצרכים דרך עמותת "שכן טוב" כששיר מצטרפת אליה לחלוקה ובלוגיסטיקה.

שיר ומירב התלבטו כל הזמן, אם חלוקת המזון נכונה, או שהיא עלולה להנציח את העוני. הן הקפידו לחלק יותר למשפחות שבאמת אין להם יכולת להתפרנס יותר ממה שהן כבר מצליחות וממש צריכים אוכל. שיר הפכה לשותפה של מירב ויד ימינה, בחורה פרקטית שאפשר להתייעץ ולדבר איתה.

בתחילת הדרך לא היו מתנדבים, הן היו מכינות את כל הארגזים והיו יושבות מבלי שהגיעו מתנדבים לעזור עד מאוחר בלילה. שיר המשיכה לעזור בחלוקה גם בהמשך, כשהיו מתנדבים.

היא ומירב שוחחו רבות על דרכים למנוע מצב בו הילדים של המשפחות הנזקקות מגיעים למצב שבעוד 20 שנה גם הם יקבלו סלים.

שיר אמרה **"אני מוכנה לקבל על עצמי ילד אחד פעם בשבוע, שאהיה צמודה אליו, ואעזור לו בלימודים ובהכנה לחיים, כי ממחקרים והנסיון שלי, ילדים שלומדים יותר, מגיעים בסופו של דבר לחיים עם נתונים ומשכורות גבוהות יותר ממה שהתחילו איתו"** שיר ידעה את זה, כי זה מה שהיא יישמה על עצמה. עוד לפני הרצח, מירב לקחה על עצמה להקים פרוייקט שיקדם ילדים כאלה, אבל בשלבים שלפני התיכון. הסיבה היתה ששיר שמה לב, שלמרות שבתי הספר היסודיים יש הרבה ילדים מאוכלוסייה מוחלשת, בתיכונים במעלה אדומים כמעט ואין אותם. למה? כי הם מוחלשים ונושרים מבתי הספר. לכן הפרוייקט אמור להיות כבר מהיסודי, לחזק אותם.

שיר וניצולת השואה

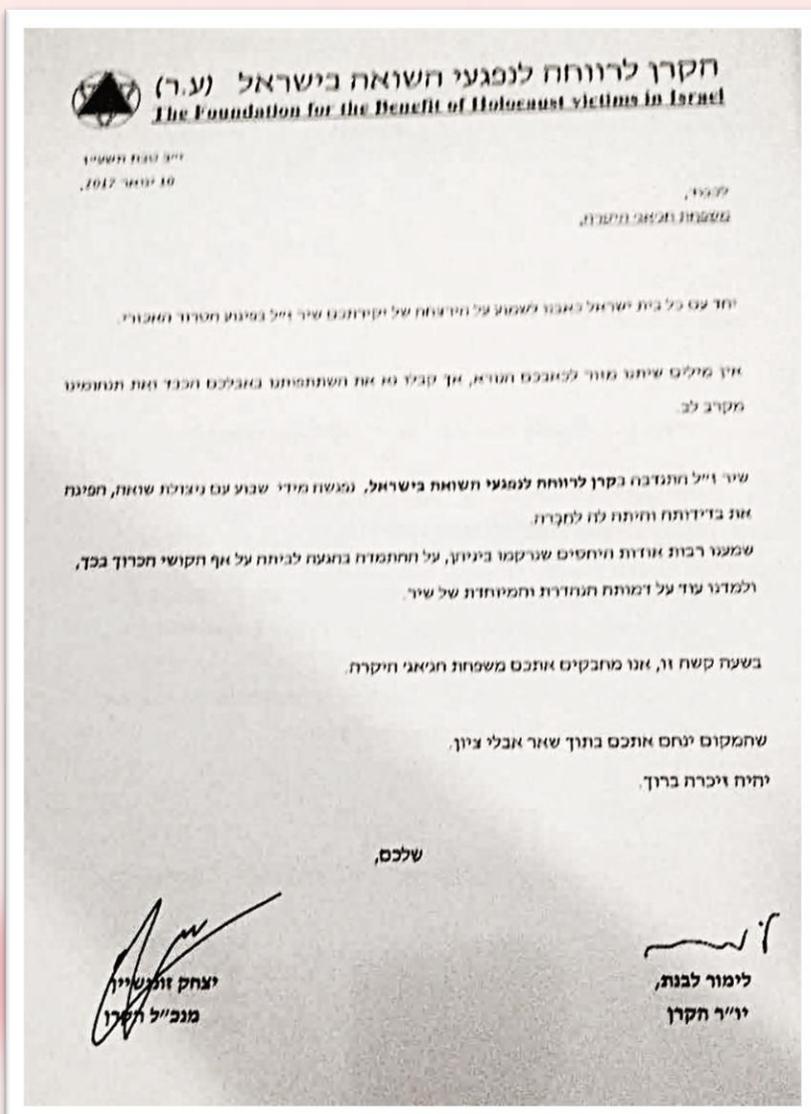
בשנה האחרונה לחייה התנדבה שיר אצל אישה ניצולת שואה, עושה איתה קניות ומשמשת לה לחברה.

באותה שנה ירד שלג והתבטלו הלימודים.
למרות זאת התארגנה שיר לצאת לירושלים, מירב שאלה אותה למה? הרי התבטלו הלימודים? אבל שיר אמרה, אמא היא מחכה לי! ובאמת הלכה אליה.

לאחר הגיוס, התקשרה שיר לומר שאחרי שתסיים קורס קצינים, היא רוצה לשוב ולהתנדב אצל ניצולת שואה. לצערנו היא לא זכתה.

כששיר נרצחה, התלבטה משפחתה של האישה אם להודיע לה על הפיגוע או לא. הוחלט לבדוק אם היא זוכרת אותה, במידה וכן אז הם לא יספרו לה, בכדי שלא לצער אותה עוד יותר. אם היא לא תזכור, אז יספרו. הם שאלו אותה אם היא זוכרת את שירה... "שירה שהייתה באה אליך"... והזקנה הדגישה "שיר! לא שירה!" הם לא סיפרו לה על הרצח.

לאחר מותה הוענק למשפחת חג'אג' פרס על ההתנדבות והרבה בני נוער פנו אל המשפחה וסיפרו להם שגם הם לקחו על עצמם את ההתנדבות הזו בעקבותיה.

מכללת עזריאלי

בתקופת לימודיה במכללת עזריאלי, שיר כלכלה את עצמה ע"י מלגות, עבודות מזדמנות ועוד... אחד הדברים שעשתה היה לבדוק מבחנים של סטודנטים בתשלום. האחראי על המבחנים גר בגבעה הצרפתית, שכונה קרובה יחסית למעלה אדומים, שיר בקשה תמיד מהרצל ומירב להביא ולהחזיר לה את המבחנים ממנו כדי שתוכל לבדוק.

לאחר הרצח, סיפר האחראי שהוא לא העלה על דעתו ששיר עתודאית וצעירה כל כך.

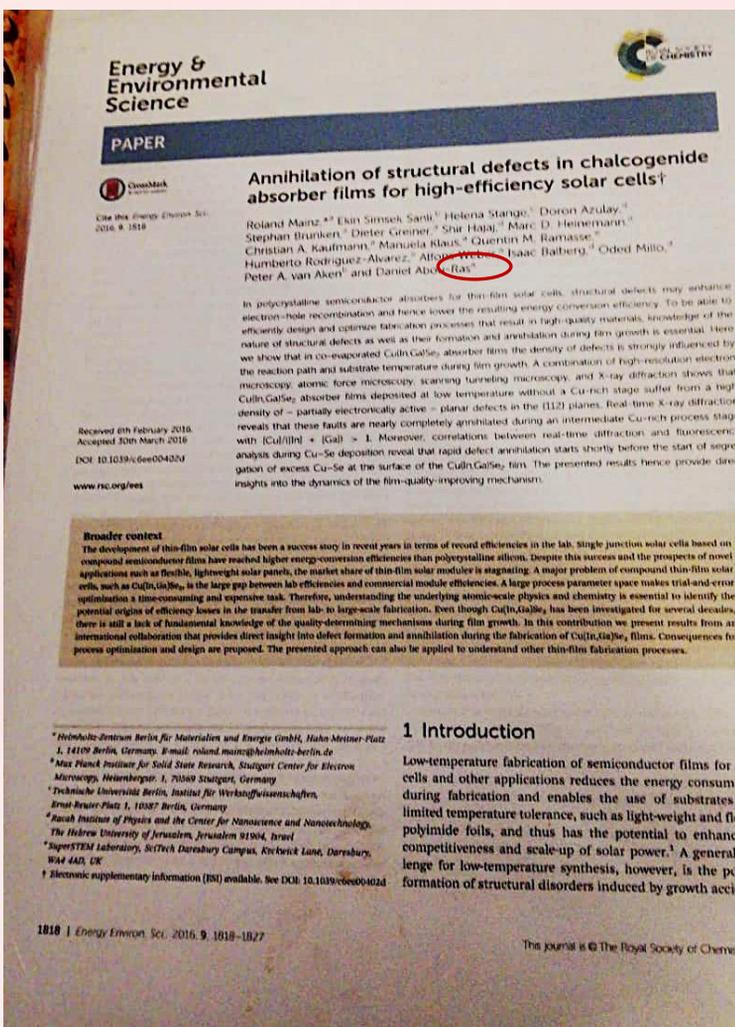
פרוייקט המחקר

פרופסור דורון אזולאי, האחראי על פיזיקה והנדסת חומרים מתקדמים באוני' העברית הציע לה להשתתף במחקר מדעי, הוא חיפש את הסטודנט עם הנתונים הכי גבוהים והגיע אל שיר. נושא המחקר: תאים סולארים, שנחקר במעבדה בגרמניה, לא הניב תוצאות והחוקרים

באוניברסיטה העברית נתבקשו לעזור. שיר השתתפה במחקר עד סופו, בכל יום חמישי כשאחרי זה הגיעה להתנדב בעמותה לחלוקת מזון. לאחר הפיגוע, הגיע הפרופ' עם המאמר על הצלחתם בפתרון הבעיה, שפורסם במגזין מהנחשבים בעולם, בהם מתפרסמים רק מאמרים עם קריטריונים מחמירים. באופן נדיר ביותר, רשומה שיר כחוקרת מן המניין, אירוע שע"פ דבריו, לא קרה ב-15 שנים האחרונות.

הסיבה לכך היא ששיר ממש לקחה חלק בצוות, חקרה, ישרה איתם בארוחות והיוותה שילוב נדיר של חקירה איכותית וסקרנות. הפרופ' דורון אמר שתמיד יכל לסמוך על תוצאות המחקר של שיר ואף החל לדבר איתה על תואר שני.

שיר סיימה את התואר בהצטיינות יתרה במסגרת העתודה והתגייסה לצה"ל.

אחד המאמרים האקדמיים שפורסם עם שמה של שיר הי"ד.

הצטיינות יתרה

שבוע וחצי לפני הפיגוע, בשבוע חנוכה, הגיעה שיר לירושלים על מנת לסגור את התואר במכללה ולחזור הביתה. בני משפחה חזרו מאוחר יותר מנופש באילת ומצאו את שיר אוכל המבורגרים שהזמינה הביתה. המטבח היה מלא בקטשופ שנפל והתפוצץ, שיר התנצלה ואמרה שהיא תנקה אותו ומירב הרגיעה אותה שזה שטויות ושהיא תנקה.

ההורים התעניינו בתואר ושיר ענתה: "כלום". מכיוון שהם לא עשו תואר, מירב ביקשה פרטים לגבי התהליך ושיר ענתה שהיא גם יכלה בכלל לא לנסוע לשם ושהכל היה סתם בזבח זמן.

כשלושה חודשים לאחר מכן, הזמינה המכללה את משפחתה של שיר לקבל את התואר בשמה. בטקס עצמו התגלה למשפחה ששיר הייתה הסטודנטית היחידה שקיבלה הצטיינות יתרה, בעבודת הגמר היא קיבלה

שיר הענווה בכלל לא סיפרה זאת להוריה והשאירה את הסיפור הזה כהפתעה לכולם, אף אחד מסביבתה לא ידע. זה היה אופייני לשיר, מירב, אמרה: "כל מה שהייתה עושה, היה בשקט בצניעות. אנחנו חושבים שאולי היא כועסת עלינו שאנחנו מספרים עליה, מרוב שהיא הייתה צנועה."

לאחר כמה חודשים, התברר שב-20 השנה האחרונות, רק שלושה סטודנטים קיבלו הצטיינות יתרה ושיר ביניהם. לאחר מכן הוחלט במכללה לתת מילגה לעבודות גמר מצטיינות, על סך 2000 ש"ח ומשפחת חג'אג' הוסיפה עוד 3000 ש"ח לזכרה של שיר, כדי לעודד הצטיינות של תלמידים מעוטי אמצעים.

גִּיּוֹס

שירות צבאי

לקראת סיום הלימודים, ניסתה שיר לחשוב איזה שירות משמעותי היא יכולה לעשות בצבא.

היא רצתה מאוד להגיע למוסד, בין השאר בגלל המדיניות שמגוייסי המוסד מקבלים דירה בתל אביב שכל כך אהבה.

מיונים ליחידות

יום המיונים ליחידות מתבצע כך שלכל יחידה יש רשימה של מועמדים פוטנציאלים המוזמנים להתראיין.

כאשר הגיעה שיר למיונים, היא גילתה ששמה אינו מופיע במיונים למס' יחידות מובחרות, בתוכן ה"מוסד".

לאחר התייעצות עם המשפחה, היא דפקה בדלת, הציגה את עצמה ונתנה להם את הטפסים שלה. הם הסכימו למיין אותה.

מיון למוסד

מתוך 60 מועמדים, היא הייתה אחת מתוך 3 שהוזמנו למיון נוסף. למיון הגיעה שיר באיחור ובלחץ ולאחריו קיבלה הודעה שלא התקבלה ובעקבות כך, התגייסה למודיעין.

לאחר זמן, היא פגשה את הממיין של המוסד בכנס אחר ושאלה אותו מדוע לא התקבלה? ענה לה הממיין שהם בסוף לא קיבלו אף אחד.

לאחר הרצח, הגיעו הרמטכ"ל והמפקד הישיר לנחם, בתוך השיחה עלה נושא אי התקבלה למוסד, והתחושה הרעה שלה, שלא התקבלה בגלל שחשה שלא הייתה בפוקוס מספיק.

הם צחקו וענו שהיא כן התקבלה למוסד, אך מפני שלצה"ל "הירוקים" יש זכות ראשונים, הם הצליחו למשוך אותה אליהם ליחידה.

יחידה 81

היחידה הטכנולוגית של מערך המבצעים המיוחדים, העוסקת במתן פתרונות טכנולוגיים לצרכים מבצעיים של אגף המודיעין של צה"ל.

היחידה מורכבת מאנשי צבא בעיקר, אך גם אזרחים מתחומים ורקעים שונים וכן יזמים בעלי יכולת למידה חדה ומהירה וחשיבה מחוץ לקופסא. אנשי היחידה פועלים בעבודת צוות כאשר מרבית הפיתוחים מסתיימים באקזיט שלאחריו עוברים למבצע הבא. תפקידה מתבטא בעיקר במחקר ופיתוח אמצעים טכנולוגיים מתקדמים ופורצי גבולות עבור מבצעים מיוחדים בשילוב עם יחידות מודיעיניות ומבצעות בצה"ל והכל, תוך זמן קצת מאוד יחסית.

לאחרונה התפרסמה היחידה לאחר שנרתמה למאבק בקורונה באמצעות פיתוח חדשני של מכוונת הנשמה, מיגון אמבולנסים ועוד... בוגרי היחידה מבוקשים מאוד במגזר ההייטק הישראלי וחלקם הובילו לפיתוחים טכנולוגיים חדשניים ביותר בתעשייה.

מתוך כתבתו של יואב לימור ב"ישראל היום" (30.07.2017):

בעיצומה של מלחמת ההתשה חיפשה ישראל פתרון לבעיה מבצעית קריטית: איך מצלמים בעומק מצרים. הפתרון המתבקש של צילום באמצעות מטוסי קרב היה בעייתי, על רקע הקושי שיצרו סוללות הטילים הרוסיים שהוצבו במצרים בעקבות מלחמת ששת הימים. מישהו הגה אז רעיון משוגע. לקחת טיסן צעצוע, לחבר אליו מצלמה ולהטיס אותו מעבר לגבול. אחרי טיסת ניסוי אחת, שבה התברר שצריך יותר מאשר מצלמה שמדביקים בצורה מאולתרת לטיסן, פנה צה"ל לתעשיות הביטחוניות וביקש מהן להפוך את הרעיון למציאות. התשובה שהגיעה היתה חד-משמעית: בלתי אפשרי. המצלמה כבדה מדי, הטיסן קטן מדי, זה לא יעבוד. בצה"ל הוחלט לפעול לבד, והמשימה הוטלה על היחידה הטכנולוגית של אגף המודיעין. טובי המהנדסים ישבו במשך כמה חודשים ופיתחו מצלמה מוקטנת, ברזולוציה גבוהה (יחסית לתקופה), שאותה היה אפשר להרכיב על כלי טיס ולצלם בחשאי בעומק שטח האויב. הפיתוח, שהושלם ב-1969, היה בעצם אב הטיפוס הראשון של המזל"ט המצלם; למעשה, הוא סלל את הדרך להפיכתה של ישראל למעצמת מזל"טים עולמית.

הדוגמה הזאת, היא עדות נדירה שאפשר לספק לפועלה של היחידה הטכנולוגית. מדובר באחד הגופים החשאיים שתורתו לביטחון קריטית: יעדו על כך 33 פרסי ביטחון ישראל שקיבלה היחידה על פיתוחים ופתרונות ייחודיים, חלקם לבעיות או לצרכים שנחשבו בלתי אפשריים. "תפקידנו הוא לאסוף מודיעין בדרך אחרת, מיוחדת", אומר סא"ל ז', ראש ענף פיתוח מכני ביחידה. "אנחנו מנביטים כאן קונספטים: מבינים מה הצורך או הבעיה, ומוצאים לכך פתרון", מוסיף סא"ל ש', ראש ענף אלקטרוניקה ותוכנה. "מבקשים מאיתנו להגיע 'לשם', ומאחלים לנו בהצלחה. תפקידנו למצוא את הדרך איך לעשות את זה."

המיונים

לוויה ספד המפקד שלה וסיפר איך התקבלה שיר ליחידה, הוא אמר שיום אחד התקשרה אליו שיר והציגה את עצמה. הוא היה המום שהיא בכלל השיגה את המספר שלו ושל המשרד שנתן לה מענה שלילי וענה: המיונים נסגרו, הם מאוד ארוכים, מסובכים, אין לנו איך למיין. שיר לא ויתרה ובמשך ימים רבים, שלחה הודעות והתקשרה שוב ושוב, לדבריו "בעדינות, אבל בעקשנות." לאחר תקופה מסויימת הוא ביקש שתשלח את הנתונים שלה והחליט לפתוח את המיונים במיוחד בשבילה! לאחר המיונים התקבלה שיר ליחידה בתיעדוף מס' 1. שיר שירתה ביחידה בסך הכל כחודשיים, אך לאחרונה נודע כי פרס מס' 33 מתוך 36 פרסי בטחון ישראל שקיבלה היחידה התקבל בעקבות מבצע ששיר השתתפה בו.

קורס קצינים

שיר רצתה לצאת לקורס קצינים כמה שיותר מהר, גם כי רצתה שלאחר הקורס שהתקיים בחורף, תוכל כבר לגור בדירה בקיץ בתל אביב האהובה עליה וגם כדי שיהיה לה רצף פיקודי. הוחלט להוציא אותה לקורס במחזור מאוחר יותר, אך בגלל מאמצי השכנוע שלה, היא נשלחה לקורס המוקדם יותר. בקורס הקצינים ממש ראו עליה איך היא פורחת, איך מתבגרת. שיר היתה מבוגרת ומנוסה מרוב חברותיה לקורס. כשהיו צריכות ללמוד חומר מסויים, היתה מרכזת אותן במעגל ומלמדת אותן מתוך החומר, שואלת אותן שאלות, מי שהיתה עונה נכון, קיבלה חטיף שוקולד קטן, וכך היתה דוחפת אותן קדימה. במסגרת הקורס המעודד יזמות וחשיבה מחוץ לקופסה, הציעה "בואו נקרא לצוות שלנו $X+1$ במקום צוות 11, למה? כי X זה גם 10 וגם נעלם שבתוספת המספר 1 שווה 11. הסימן + זה עבור העובדה שכל בן אדם הוא פלוס שיכול להעשיר את האחר בכל תחום שהוא, ומעכשיו כל אחד מאיתנו יתן הרצאה בנושא שהוא אוהב ומבין בו. שיר הספיקה להעביר להן הרצאה על הנדסת חומרים מתקדמים, החברים לא האמינו שזה יכול להיות כל כך מעניין! ארז אורבך הי"ד שגם נרצח לימד על חסד ונתינה, לאחר הפיגוע הצוות המשיך ביחמה.

חברתה לחדר סיפרה שהן היו יושבות שעות על החומר ולומדות. שיר הייתה מסיימת ב21:00, מתקלחת, עולה למיטה העליונה וקוראת ספר. הן היו משתגעות איך היא כבר סיימה, מקולחת וקוראת להנאתה. כשהן עוד לא סיימו.

הציונות שלי

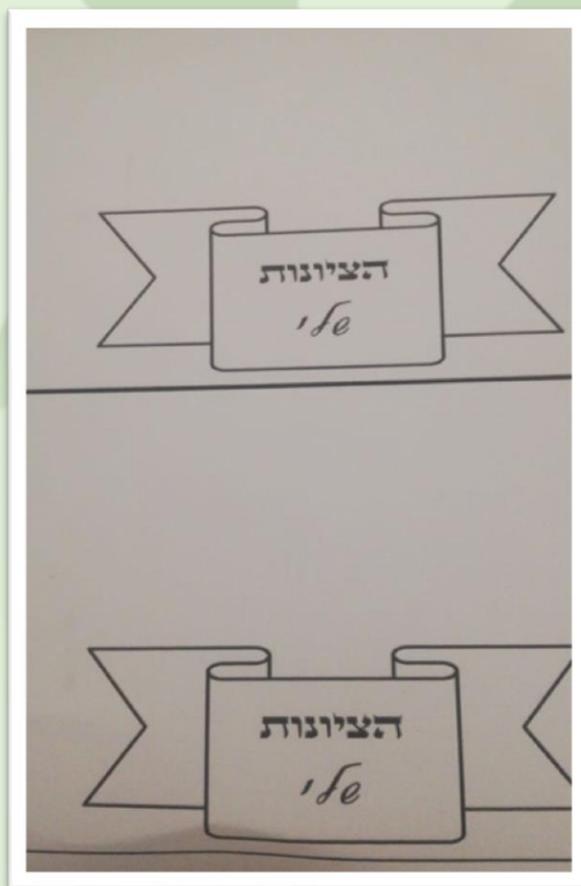
שיר חיפשה כל הזמן דרכים להעשיר את הצוות בידע ותחושת השייכות למדינה.

בשבת לפני הפיגוע, היא הייתה בבית ואחרי זה יצאו לסד"ח (סדרת חינוך) בירושלים. לפני כן ביקשה שהרצל יקנה לה בריסטולים צבעוניים.

היא ישבה ביום שישי עד כניסת שבת ובמוצ"ש עד 2 בלילה, ועשתה לחברים פתקים כמון מעטפה מלבנית קטנה שעליה כתוב "הציונות שלי" שאותם חילקה לצוות שלה בדרך לארמון הנציב, עשר דקות אחרי שירדו מהאוטובוס, היא נרצחה. למחרת, לאחר הקבורה, חלק מהחבר'ה שמו על תלולית העפר שעל הקבר את הפתקים האלה, לשאלת ההורים, סיפרו ששיר חילקה להם וממש תכננה לעשות סדנה על זה, מה שלצערנו היא לא הספיקה.

ההורים חשבו שזה משהו רגיל שקשור לחינוך והאתוס של קורס קצינים. אך חודשים לאחר הרצח נודע להם שבעצם זו הייתה יוזמה שלה בלבד.

עד לאחרונה, ההורים עוד מוצאים צנצנות עם פתקים חדשים כאלה על הקבר שלה, מחניכים שהחברים שלה חינוכו בהמשך. ההורים כבר כמה פעמים סיפרו את זה לחניכים של צה"ל והם מוצאים עוד פתקים כאלה של "הציונות שלי"

אני זוכרת שבאחד המד"סים (שיעורי ספורט) היינו צריכות להתחלק לזוגות. היינו יחד.

היא סיפרה לי שקיבלה התנסות להעביר סיור בהר הרצל בזמן שאני קיבלתי על שכונת מוסררה. מהרגע שהגעתי לבה"ד רציתי לקבל את ההתנסות הזו והצעתי לעזור לה, אבל היא החליטה שתעביר שיעור שהוא 100% היא.

החברות הזו נמשכה גם בדרך הביתה בכל פעם שיצאנו- קראנו לזה הקרב על 470 שהוא הקו מבאר שבע לירושלים. בכל יום שישי מגיעים מאות חיילים מבסיסי הדרום השונים בדרך הביתה לירושלים, ויש מעט אוטובוסים. אז אני ושיר החלטנו שאנחנו חייבות לעלות על האוטובוס וערכנו חלוקת תפקידים- כל פעם מישהי אחת עולה לשמור מקום ומישהי אחת מכניסה את התיקים למטה. בהתחלה, זה עבד מצויין- שיר עלתה לשמור מקום ואני הייתי מכניסה את התיקים ונדחפת בין כולם כדי לעלות. פעם אחת, התחלפנו בתפקידים, אני עליתי ושיר הכניסה את התיקים שלנו, אבל בסוף לא עלתה בכלל על האוטובוס. שאלתי אותה למה היא לא עלתה היא אמרה לי שלא היה לה נעים להידחף ולהילחם על מקום באוטובוס. ככה קרה שהגעתי לירושלים לבד עם שני תיקים וחיכיתי לה שתחזור. מאז התחלפנו בתפקידים והצלחנו לחזור תמיד על האוטובוס הראשון לירושלים..

באחת השבתות, בדרך חזרה מהחדר אוכל בבוקר שבת גיליתי שהפנינה מהעגיל שלי נפלה. התבאסתי קצת, אבל הבנתי שאין מצב למצוא אותה, הבה"ד ענק והיא כל כך קטנה. אבל שיר לא ויתרה ובמשך זמן ארוך הסתובבנו וחיפשנו משהו שהיה בלתי אפשרי. כמובן, ששיר מצאה. איך? לא ברור. רק הכוח רצון שלה יכול להסביר איך היא מצאה אותה.

השבתות בבהד היו משהו מיוחד, זה משהו שאפשר לראות רק בצבא ורק במקום כמו בה"ד1, דתיים וחילוניים יחד באותם החדרים ובאותו המרחב, אבל כולם מכבדים את כולם. הכל ברוח טובה. את השבתות כולן העברתי עם שיר. היה לנו לו"ז מסודר: בערב שבת אחרי מקלחות היא הייתה אוספת אותי מהחדר שלי והיינו הולכות יחד לבית הכנסת, אחרי הארוחה היינו הולכות לגן צוערים לשבת עם הפלוגה. בתחילת הקורס אחת השבתות הייתה קרה במיוחד ועלינו לחדר במקום ללכת לגן, אני זוכרת איך שיר רצתה תה אבל מאחר ואין שום מיחם היא אילתרה לנו תה ממים רותחים מהברז, תה ועוגיות. לשיר היה ממש קשה שאין מיחם חמים נגישים, וכשאמרתי לה שהיא לא בבית או במלון וככה זה צבא, היא התעקשה. בשבת אחר כך אחרי שביקשה מהמפקדים, היה מיחם עם מיחם רותחים שחיכה רק לנו! מאז הפכנו את הזמן הזה לשלנו, אחרי ארוחת שבת היינו חוזרות לחדר עם תה, פותחות עוגיות ומדברות. בבוקר היא הייתה אוספת אותי לחדר אוכל ומשם היינו מעבירות את הזמן עם החברים עד מוצאי שבת.

בשבוע שטח היינו יחד באוהל, שבנינו לבד. בנינו אותו מתוח ויפה כל-כך והתלהבנו ששלנו הכי יפה מכולם. כשבאנו לישון גילינו שמרוב המתיחות אי אפשר לסגור אותו, כך נכנסנו לישון, אני, היא ואוהל פתוח שמכניס את הקור המטורף של דצמבר במדבר. באמצע הלילה הראשון רעדתי מקור. לא הרגשתי את הרגליים והידיים שלי. הרעידות העירו את שיר. אקדים ואומר שכשיורדים לשטח יש תיק לכל זוג, היינו יחד בתיק, אני ארזתי בגדים. היא ארזה שמיכת חמה (צמר או פוך) צחקתי עליה, איך אפילו גופיה אחת היא לא לקחה ו"בזזה" את כל המקום שלה על שמיכה. אבל ברגע הזה שקמתי רועדת כולי היא כיסתה אותי איתה בשמיכה, התחילה להוציא שקיות חימום ולדחוף לי לשק שינה שאין לי מושג עד היום מאיפה היא שלפה אותם. רק בזכותה התחממתי קצת, הגוף שלי חזר לעצמו והצלחתי להמשיך לישון. איזו חכמה!!! מי צריך גופיה כשאין מקלחות? ופיג'מה? כאילו לא ישנים עם מדים! היא הייתה כל כך חכמה! זה כנראה הטיפ שתמיד אעביר הלאה לצוערים שיוורדים לשבוע שטח- קחו שמיכה, עזבו אתכם שטויות, גם ככה כולם מטונפים ומגעילים. גופיה נקייה לא תקל לכם על השבוע, שינה טובה עם שמיכה אמיתית לגמרי כן.

החברות מהקורס סיפרו ששיר הייתה מצחיקה ומחקה את ההורים שלה, את התנועות והדיבור.

במסיבת סיום קורס קצינים הייתה שיר האחראית על החיקויים בחלק של הבידור. היא ישבה באותה תקופה ורשמה אנקדוטות על כל אחד מהחבר'ה מה הוא עושה, איך הוא עושה... החברות שארזו את הדברים שלה מהחדר גילו את הדף שהיא רשמה על כל אחד.

שיר הייתה בעלת שיער שטני גולש, יפה והייתה עושה גולגולים בשיער עם סיכות מיוחדות שהחברות שלה מהצבא הזכירו בשבעה. היא ענדה אותן למרות הפקודות האוסרות על כך, ממש כמו מלכה, סיכות מיוחדות, כמו אצילה.

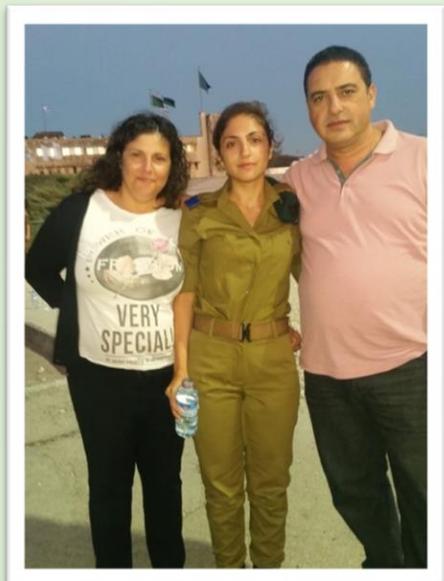
בבה"ד היו לנו לא מעט מבחנים ובחנים והיה תמיד זמן חופשי ללמוד. בצוות כל אחת העדיף ללמוד עם עצמו, אבל לשיר זה לא נראה, אז באחד מהזמנים האלו שיר קראה לנו, הוציאה שקית עם חטיפים שהיא קנתה מהשק"ם כדי להכניס אווירה טובה יותר, וישבה ללמד אותנו, ממש כמו מורה. בזכותה כולנו הצלחנו

הלילה האחרון בהכנה לקק"צ ♡
היי מירב :) שולחת לך הודעה בעקבות השיחה בפייסבוק. קוראים לי מור ואני חברה של שיר. אני מהמחזור של שיר ממעלה אדומים וגם אני הייתי עתודאית במכללת עזריאלי וחזרתי לשירות.

בהכנה לקצונה שיר ואני היינו יחד בצוות, ישנו מיטה ליד מיטה והעברנו את רוב הזמן יחד בגלל המאפיינים הרבים המשותפים שלנו. התמונה הזו היא האחרונה שיש לי עם שיר שצילמנו בלילה האחרון של ההכנה לקצונה, לפני ההגעה לבהד 1 שם התפצלנו- אני לפלוגה ב ושיר לפלוגה ג.
ליבי ומחשבותיי תמיד איתכם,
אשמח לעזור בכל מה שתצטרכו ♡

השבת האחרונה בבית

מירב מספרת: ביום שישי הגיעה שיר הביתה עם התיק הגדול ואני פגשתי אותה למעלה בכניסה לבית בחיבוק ונשיקה ענקית והיא אומרת "אמא מה זה? הגזמת!" אם הייתי יודעת היא הייתה מקבלת הרבה יותר. סיפרתי לה שהכנתי לה לשבת דברים מיוחדים. הכנתי לה מאכלים טריפולטאים מיוחדים שביקשה, עסבנה, ומזעמז. בליל שבת היו לנו אורחים – אח של מירב ומשפחתו, ישבנו ודיברנו על כל כך הרבה דברים, באוירה טובה. בשבת בצהריים נשארנו לשבת איתה.

בניגוד להרגלה, היא ירבה במשך שעותיים וסיפרה לי ולאגם, אחותה הקטנה סיפרה על אנשים על מה שקורה איתה, על כל האנשים ועל התכנונים שלה בצוות שלה, על המטבח והאוכל (פרטי פרטים!) על המפקדים, על המ"פ שהעריצה...

דיברנו על העמותה שתכננו להקים לאחר שניפרד מעמותת "שכן טוב" והיא אמרה "וואו! אימי הלוחמת" ואז אמרה: "די חפרנו אמא, מספיק".

תקופה לפני כן היא סיפרה על הרצאה שהייתה אמורה להעביר מאוחר יותר בהר הרצל וכאשר חייכתי בלי כוונה רעה, אך היא כעסה והלכה. הפעם היא שוב אמרה לי – וביקשתי שהיא תשב ותעשה את ההרצאה. סיימנו לדבר לאחר מעל לשעתיים – ואז שאלתי, את ההרצאה מתי תעשי? שיר ענתה שהיא עייפה עכשיו ויש לה עוד כמה דברים, שלכן היא תרצה לי אחר כך.

ההרצאה:

שיר התלבטה באשר לנושא ההרצאה שלה, על איזה נוכל ללמד?

חברתה של שיר ביקשה ממנה שתעביר על חייל שהכירה שנפל בצוק איתן, אך בסופו של דבר בחרה להעביר על חיילת אלמונית ולא מוכרת, אישה צעירה שנפלה יום לפני הקמת המדינה על הגנת גוש עציון. שמה של החיילת היה רחל זגלשטיין הי"ד, שהייתה ניצולת שואה ונהרגה בקרב האחרון על כפר עציון יחד עם ארוסה, דוד וול הי"ד. בת 23 הייתה במותה.

שיר רצתה להעלות את המודעות לנופלים האלמונים שלא ישכחו.

במוצאי שבת הלכה שיר לחגוג יום הולדת לחברתה, סתיו, אחרי שקנתה לה עגילים. לאחר שחזרה ועד 23:00 לימדה תלמידים ומאז, עד 2:00 בלילה התחילה לעבוד על הפתקים של "הציונות שלי" על הבריסטולים שקנו לה.

תוך כדי שהסתכלתי עליה מהצד אמרתי לעצמי: "כמה נחת! איזו ילדה!"

למחרת ב6:00 בוקר היא קמה, התעוררתי גם בהרגשה טובה. היה יום צום עשרה בטבת, אני צמתי.

היה תינוק אחד שטיפלתי בו לפרנסתי, ותוך כדי ששיר מתארגנת היא רואה אותנו על השטיח וסיפרה לי שבשבת היא חלמה שיש איזה תינוק בבית, והיא מסתכלת על התינוק ואומרת "זה לא התינוק שחלמתי עליו" ואני במקום לחפור איתה על החלום כפי שאני אוהבת ומאמינה, ליטפתי את התינוק ואמרתי "איזה תינוק מתוק, איזה תינוק מקסים". והיא חזרה ואמרה, לא, הוא לא דומה, בכלל לא דומה לתינוק שחלמתי עליו.

לשאלתי אם הם הולכים עכשיו להר הרצל ענתה, "לא! את לא מקשיבה לי, אמרתי לך שאנחנו קודם הולכים לבנייני האומה, מחר נלך להר הרצל", ענית: "כפרה שלי, איפה שתהיי, תגידי לנו, אנחנו נבוא, מה שתרצי אני אבשל לך, אין בעיה גם שאבשל לכל הקבוצה שלך.

כל זה מפני שהתגעגענו אליה. בקורס הקצינים זכינו לראות אותה פעם ב3 שבועות, והשבוע הזה היה אמור להיות לה כף, כי היא כל כך אהבה את ירושלים והיא קרובה אלינו למעלה אדומים. תכננו לבוא לפגוש אותה בירושלים איפה שלא תהיה ולראות אותה אפילו ל10 דקות.

היא לקחה את התיק תוך שהיא מתלוננת שהגב קצת כואב מהתיק.

אמרתי לה טוב, קחי עגלת שוק, קחי, חבל שימשיך לכאוב לך, אם ימשיך לכאוב, תלכי לרופא. ואז היא יצאה ואני אחריה מברכת שתחזור לשלום. זהו.

זה היה היום האחרון איתה.

בשבת היא סיפרה לי שיש שני צוותים, צוות אלון וצוות ארז. למחרת אמרו שמי שנהרג היה מצוות אלון. אגם, שישבה ושמעה אמרה לי לא, אמרו שצוות ארז ושיר היא בצוות אלון, כלומר היא לא מהחיילים שנפגעו. מטבעה היא לא סיפרה לי על האנשים אז, הייתה בונקר אמיתי, אבל באותה שבת היא נפתחה באופן יוצא מן הכלל וסיפרה לי. כששמעתי על הפיגוע כבר ידעתי בגלל הפרטים הקטנים, המפקדים, הסימנים. אבל עדיין, יכולתי להתעלם מהם, עד שהגיעו החיילות לספר לי.

היי מירב,

אני לא שוכחת את הפנים שלך מאז שנפגשנו ויום הזיכרון בשבילי זה היום של שיר.

אני הייתי המפקדת של שיר ביחידה, היא הגיעה אליי לצוות ותוך כמה שבועות יצאה לקורס קצינים ולכן אין לי הרבה מה לספר. אני זוכרת איך הגיעה אליי בהפתעה, לא ציפיתי לקבל קצינה נוספת לצוות ואז סיפרו לי איך היא שכנעה את הסא"ל לראיין אותה ומצאה את דרכה ליחידה, הערכתי את העקשנות וההתמדה שלה.

אני זוכרת את החיוך שלה ואת הנחישות שלה לצאת לקורס, בכלל לא היה לנו תקן ואמרנו לה שזה כנראה לא יתאפשר אבל היא לא הייתה מוכנה לשמוע ודחפה לכך ואני שמחתי שהגיעה אלינו מישהי כמוה כי זה מה שצריך, בן אדם שדוחף קדימה.

לצערי לא הספקתי להכיר אותה ולמדתי עליה רק לאחר מכן בשבעה, באזכרה, בימי הזיכרון אז אני לא יכולה לתרום לך הרבה לפאזל אבל חשוב שתדעי שהצוות אוהב וחוזר אותה. תמרה

היי מירב, נפגשנו בשבעה.

שמחה מאוד לקחת חלק במיזם המדהים הזה.

אני סרן עדין חיים מחיל המודיעין. זכיתי לפקד על שיר בשלב ההכנה לקצונה במפרשית (לפני יציאתה לבהד 1). הייתי מפקדת הצוות שלה, צוות 5.

זכיתי להכיר אותה, להדריך אותה, ולסייע לה בהתנסות ההדרכתית שנתתי לה.

שיר קיבלה ממני 20 דקות להעביר לצוות פרק מתוך

מקראות ישראל (החומר העיוני ללמידה לקראת מבחן הכניסה לבה"ד 1). שיר ביצעה את ההתנסות בדרך כל כך יצירתית, לא אשכח איך בלי הכנה מוקדמת זרקה עלינו שוקולדים כדי לשמור על הערנות.

היא הייתה כל כך נעימה בדרכה, בוגרת וחברה נהדרת לצוות שלה.

חבל לי שלא זכיתי לחוות אותה יותר.

משתתפת בצער הנורא שנגזר על משפחתכם, ומאחלת לכם לדעת רק נחת ובשורות טובות.

שלכם לכל דבר.

היי מירב, קוראים לי נועה, הייתי עם שיר בחדר בבהד 1. זאת התמונה היחידה שיש לי עם שיר.

מבחינת חוויות עם שיר היו הרבה, אני זוכרת את

כל הפעמים שננעלנו מחוץ לחדר או שהיא

שמרה שבת והיינו מביאות לה תה בלי שהיא

תצטרך לבקש כי היה קר. היא הייתה שקטה ולא

התלוננה הרבה כמו שכולנו היינו מתלוננות. היא

בהחלט הייתה חלק מאוד חשוב בחדר שלנו, סוג

של מישהי שידעת לאזן את האווירה. אני זוכרת

שאחרי הפיגוע הרשו רק לנו להכנס לבניין

המגורים והיינו צריכות לארוח את הדברים של

שיר, שאני מניחה שאחכ הגיעו אליכם, וכל פעם

שהוצאנו חפץ דיברנו על שיר וזכרנו אותה ואני

חושבת שככה יצא לנו, לבנות החדר להגיד לה

שלום פעם אחרונה. חושבת עליה ועליכם הרבה

שבוע סד"ח – הסיור האחרון

בשבוע סד"ח יוצאים בצהריים מבנייני האומה לחברון עיר האבות. בעקבות תקופת הפיגועים, הצבא חשש לנסוע לשם, ולכן הוחלט לנסוע לעיר העתיקה בירושלים. המפקדים ישבו עד 2-3 בלילה לדון בנושא, מה לעשות עם כ- 300 חיילים בעיר העתיקה. הם החליטו שכדאי לא ללכת בכמות כזו עם כל העצירות וההסברים ובחרו ללכת לארמון הנציב המשקיף על העיר העתיקה, שם יינתנו ההסברים הארוכים על הסיור ובעיר העתיקה רק יעברו ויראו את מה שלמדו עליו.

החיילים הגיעו לארמון הנציב, שיר הייתה באוטובוס האחרון.

אחד המדריכים, חיים שמו, סיפר שבדרך כלל, החיילים שאחראים על הסיורים, באים ומתאמים עם המדריך את זמני הסיורים.

חיים מספר שהוא לעולם לא ישכח איך שיר באה אליו ואמרה לו "תראה, אני מבקשת ממך, החבר'ה הצוערים פה, יהיו המפקדים של העתיד, המחנכים, אני מבקשת שתספר להם על השייכות שלהם לארץ ישראל, את זה שהם ממשיכים את שרשרת הדורות בעצם, מאברהם אבינו עד עכשיו, לא סתם תספר להם, אלא, אני רוצה שהם ממש יבינו את זה"

חיים המדריך, מאוד התרגש מהבקשה הזו, היא השפיעה עליו כל כך, שעד היום כשהוא בא עם קבוצות שהוא מדריך, הוא מספר את זה על קברה של שיר בהר הרצל בבכי.

"אני מדריך אחרת לגמרי ממה שהדרכת לפני".

הוא ציין שבאופן סמלי כל כך,

שיר נרצחה בעשרה בטבת, מול הר המוריה.

לכל החיילים היה הרבה ציוד. בארמון הנציב, קיבל הנהג הוראה להביא עוד חיילים שהיו בבנייני האומה. החיילים הורידו את כל התיקים, ואז אמר הנהג להעלות את התיקים בחזרה. כך עשו החיילים ואמנם לא ידוע בבירור, אך כנראה ששיר שמרה על התיקים. לא באמת ברור מה עשתה שיר בזמן הפיגוע, מפקדת הצוות סיפרה ששיר בקשה ממנה להתפנות וקיבלה אישור.

מקור אחר אומר שהיא בדיוק דיברה עם שתיים כשהיא הייתה אמורה להיות אחראית על הסיור בהר הרצל ולהדריך שם יחד עם שירה צור הי"ד. גם יעל יקותיאל הי"ד מחיל החינוך כנראה עמדה איתה והיא גם הייתה אמורה להעביר סיור. בין כך ובין כך, עניין התיקים עיכב אותן ליד האוטובוס, שם אירע הפיגוע.

הפיגוע

בתענית עשרה בטבת התשע"ז, ה-8 לינואר 2017, בשעה 13:15 בערך, הגיע המחבל, ערבי תושב ג'אבל מוכאבר בירושלים לטיילת ארמון הנציב הסמוכה. הוא נהג במשאית שלו וכשהבחין בקבוצת החיילים שירדו מהאוטובוס, הוא הגביר את מהירות המשאית ופגע בחיילים כשלאחר מכן נסע אחורנית ושב לדרוס את שאר החיילים.

שני צוערים מקורס הקצינים ושני מורי דרך אזרחיים שליוו את הקבוצה ירו במחבל ברגע שהבינו שזה פיגוע ונטרלו אותו.

בפיגוע נהרגו ארבעה מחיילינו:

סג"ם ארז אורבך הי"ד
סגן יעל יקותיאל הי"ד
סג"ם שירה צור הי"ד
וסגן שיר חג'אג' הי"ד

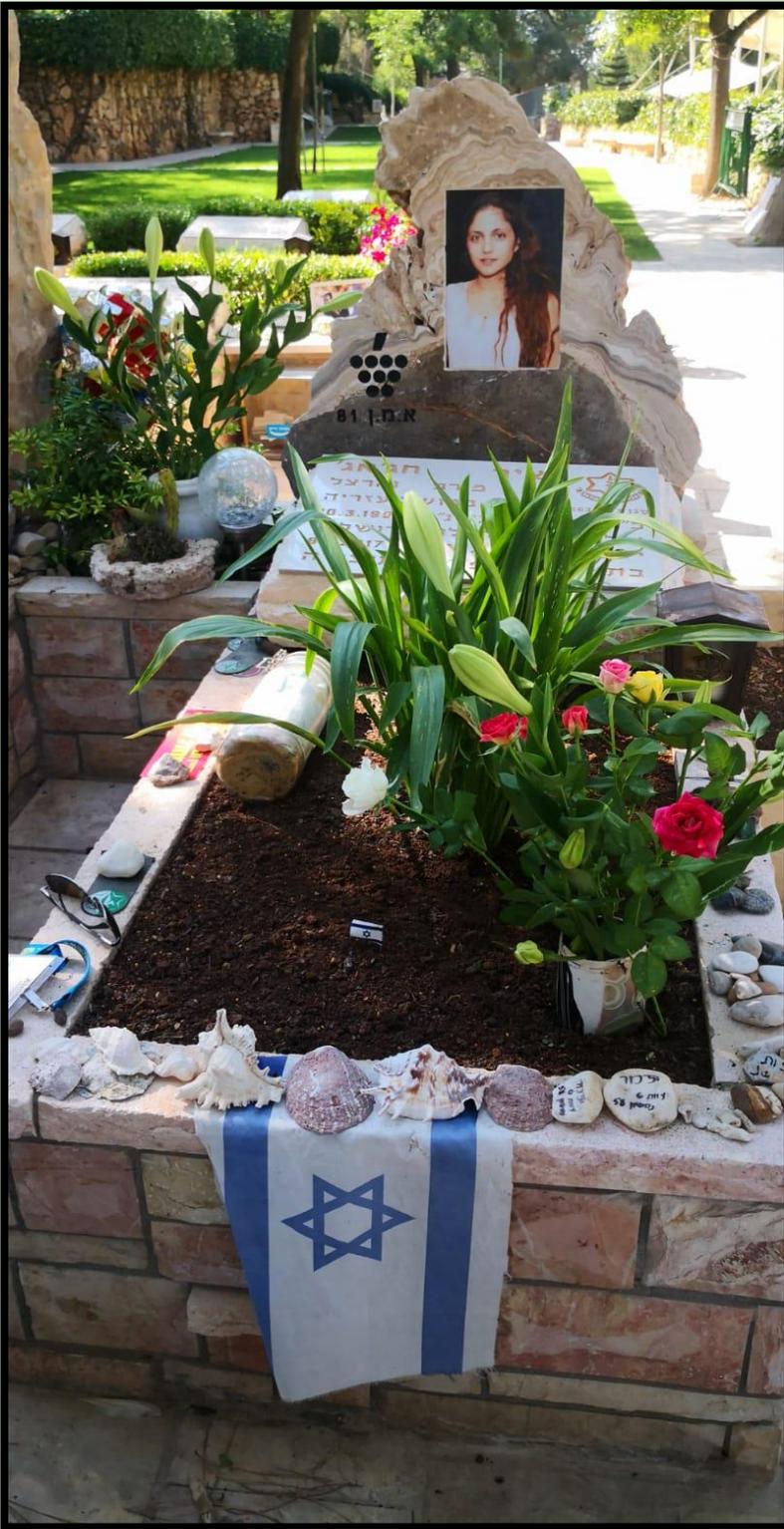

שיר היתה בת 23 בנפלה. היא נקברה בבית העלמין בהר הרצל בירושלים.

יהי זכרה ברוך.

קברה של שיר בהר הרצל

הנצחה

עמותת שיר

לאחר הירצחה של שיר, החליטו הוריה להנציחה בהמשך המפעל שתכננה לבנות עם אמה: עמותת חסד שתספק צרכי מזון למשפחות נזקקות יחד עם סיוע ועידוד לימודי לילדיהן. העמותה פועלת במעלה אדומים ובבית-אל.

מתוך דף הפתיחה לפייסבוק העמותה:

שיר היתה שותפה לבניית מיזם חברתי-קהילתי, שבו הקהילה לוקחת אחריות על התושבים המוחלשים, באיסוף, אריזה וחלוקה של סלי מזון פעם בשבועיים. במיזם שותפים גם עשרות בתי ספר, תנועת הנוער וגנים באמצעות איסוף, אריזה וחלוקה של החבילות. כיום עמותת שיר מספקת סלי מזון למעל 120 משפחות... על בסיס דו-שבועי. אנו רוצים לספק לילדי המשפחות האלו סיוע לימודי פרטני על בסיס קבוע מתוך אמונה שדרך הצלחה והצטיינות בלימודים, נוכל למנוע מהילדים להישאר במעגל העוני. אנו מבקשים להעניק לכל תלמיד שעה וחצי של לימוד פרטני וכתמריץ ללימודים ולהעצמה אישית, לממן חוג ספורטיבי. אנו נספק שיעורים בעברית, אנגלית ומתימטיקה לפי צרכי הילד... אנו מזמינים אתכם לאמץ תלמיד או יותר ולאפשר לו להתחיל חיים חדשים לקראת עתיד טוב יותר. מעבר לפעילות המרגשת, העמותה מהווה דוגמה לחסד קהילתי אשר מבסס את התנהלות העמותה על גיוס קהילה שלמה למטרה נעלה.

הכנסת ספר תורה לעילוי נשמת שיר הי"ד

"עורף עורף דברי שיר" (ועליו ג' י"ד)

הננו מתכבדים להזמין אתכם למעמד
הכנסת ספר תורה
 שנכתב לעילוי נשמת סגן שיר חג'אג' הי"ד
 ביום שני | כ"ג סיון תש"פ | 15.6.2020

17:45 התכנסות בבית המשפחה
 רחוב האלמוג 10 מעלה אדומים
18:00 תפילת מנחה

18:30 יציאה לתהלוכה בשירה ובריקודים

20:00 הכנסת ספר התורה ותפילת ערבית
 בבית המדרש של אמ"ת איתן מעלה אדומים

20:30 סעודת מצווה בחצר בית החינוך

נשמח אם תכבדו אותנו בנוכחותכם,
 מירב, הרצל, בר, פז ואגנס חג'אג'
 ובית חינוך אמ"ת איתן

את האירוע יכבדו רבנים ואישי ציבור
"שישנו ושמנוו בשמחות תורה"

מירב חגאג
 June 18 at 6:37 PM · 🌐

הכנסת ספר תורה ליינ ביתי נשמתי סגן שיר חג'אג' נרצחה בפיגוע בארמון הנציב 8.1.17. יהונתן רזיאל. באחד הדפים במחברת המנהיגות של שיר מקורס קצינים היא כתבה בכתב ידה את השיר של יהונתן רזיאל "עכשיו אני עף" לכן כאשר לילך שאלה אותי איזה שיר מתאים למצגת לזיכרה לא חשבתי פעמיים... קיבלנו בהתרגשות גדולה שיהונתן רזיאל יגיע לשיר לשיר. מקור השיר מהגמרה. לשמש יש רעש חזק שלא שומעים אותו בגלל הרעש של העיר, לעיר יש רעש שלא שומעים בגלל הרעש של השמש. יהונתן תהה מה גרם לשיר להתחבר דווקא לשיר הזה, למילים האלו? ואני לא אספר סיפורים שיר מאוד אהבה מוזיקה, אבל לא היתה בן אדם מוזיקלי...
 תקראו את המילים, האם הנשמה שלה ידעה? כנראה שלעולם לא נדע...

עכשיו אני עף | יונתן רזיאל

קול נלכל החמות מנסך בקיץ
 ממלא את חלל העולם בקולו
 אבל קולו לא נשמע לאזנינו
 המולת העולם משתיקה אותו

קול פעימות הלב ממלא את גופנו
 מועיד ומחדד בפעימותיו
 אבל קולו לא נשמע לאזנינו
 בגלל רעש הגוף שמעליו

אבל עכשיו אני עף
 ואין שום רעש שיעצור, יגביל אותי

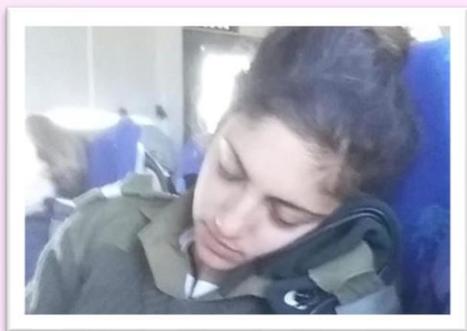
קול נשמת האדם ממלא את חיינו
 מצייף את רוחות הקייס באורו
 לעד קולו יישמע בתוכנו
 אין שום רעש שימנע לעצור אותו

אבל עכשיו אני עף
 ואין שום רעש שיעצור יגביל אותי

⊗ שיר חדש של איתן חתבה על שבוע השפלה

זוג תמונות שמרגשות אותנו במיוחד: שיר ישנה בשלווה בתמונה מהראשונות שלה ובתמונה האחרונה שלה כנראה.

בית שיר.

במושב עזריה הקימו מועדון לנוער שיקרא "בית שיר" ע"ש סגן שיר חג'אג' שנרצחה בפיגוע בארמון הנציב 8.1.17. אנו מודים לתושבי עזריה שבחרו להנציח את שיר שלנו. מבחינתנו זה לא מובן מאליו, זה מחבק, מרגש וכואב. עשרות מבני הקהילה המדהימה של מושב עזריה הגיעו לחניכת המועדון.

אנחנו מאמינים מקווים ומבקשים שהמועדון לא יישא רק את שמה של שיר אלה את דמותה ורוחה ישמשו השראה לבני הנוער. רוח של שאיפה למצוינות, אהבת ארץ ישראל, אהבת חינוך, אהבת האדם, חסד, שקידה ואמונה ביכולתם של בני הנוער. ויהווה מקום מפגש של צמיחה ושיגשוג.

מודים למושב עזריה מכל הלב על החיבוק החם וההנצחה המדהימה, הרצל מירב והבנות.

תושבי עזריה היקרים,

הנכם מוזמנים לחניכת
מועדון הנוער היישובי

ע"ש סגן שיר חג'אג' הי"ד
במעמד המשפחה

נשתול יחד גינה לזכרה של שיר

ביום שלישי כ"ו אדר ב'
ה-2.4 בשעה 18:00

***כיבוד קל במקום**

מועדון שיר

"הדרך הנכונה לחנך בני אדם היא להיות להם לדוגמה" אלברט איינשטיין

לזכרה של סגן שיר חג'אג' ז"ל

1994-2017

ילדת מושב, אוהבת טבע, תלמידה מצטיינת, בת ואחות אהובה

במהלך לימודיה שיר התנדבה אצל ניצולת שואה חילקה סלי מזון ועזרה למעוטי יכולת

סייעה לתלמידים בלימודי מתמטיקה ופיזיקה מתוך אמונה ביכולת של בני נוער לקדם ולהעצים את עצמם לקראת חיים טובים יותר

שיר סיימה לימודי תואר ראשון בהנדסת חומרים מתקדמים בהצטיינות יתרה התגייסה ליח' הטכנולוגית של אמ"ן כחודש לאחר גיוסה יצאה לקורס קצינים

שיר נהרגה בפיגוע בארמון הנציב בירושלים ביום " בטבת תשע"ז בת 22 בנופלה

תהא נשמתה צרורה בצרור החיים

השדרה של שיר

ביום שישי ה-18.1.19 הזמנו, משפחתה של סגן שיר חגאג הי'ד למושב יד רמב"ם לנטיעת השדרה של שיר.

שיר גדלה במרחבים של מושב יד רמב"ם, ילדת מושב קלאסית, טיפוס על עצים, סוס פוני, טיולים בשדות, חמצוצים....

התרגשנו לראות את עשרות התושבים שבאו להנציח את שיר.

בעייני רוחנו שיר קיימת במושב בכל פינה, והקמת השדרה כול כך מרגשת אותנו מאפיינת את שיר שאהבה פרחים עצים ובמיוחד את פריחת השקדייה. השדרה המדהימה מנציחה ש "שיר היתה פה" או כמו שאמרה אחותה "שיר פה" תודה תושבי יד רמב"ם המדהימים ריגשתם וחימתם לנו את הנשמה.

קטעי עיתונות:

"חייר היו שירה"

בני משפחתה של שיר ספדו ליקירתם: "רצינו לראות איזו פיסגה עוד תכבשי"

שיר חג'אג' ז"ל

סגן שיר חג'אג' (22) הובאה למנוחות בבית העלמין בהר הרצל בירושלים. מאות מכרים, בני משפחה, חברים ואישי ציבור הגיעו ללוות את שיר בדרך בה האחרונה, וכיום ממקד בה'ד' 1, אל"מ ניב אלאוף.

בר, אחותה הגדולה של שיר, ספרה לה: "שירי, שיר קצר מדי עם תוכן שלא גדלה. שיר עם סוף מר מדי. איזה הפסד. כמה אני מצטערת. איפה את? בואי נדבר

שתינו כמה ששקשה. אני מצטערת שלא קיבלת את החיים שלך, איזו לדות טובה היתה לנו. ומעכשיו כל כולך יהיה גלום בעצב מני' ינתך". אחות נוספת, פז, אמרה: שיר, אחותי הגדולה. פרה. אני לא

עכלת שלא אראה אותך יותר. ימדת אותי מתמטיקה ולצערי א הקשבת. שירי שלנו, מלכה לנו. את מדהימה". "ליבנו פועם בככרות", ספרה לה, בת זרונה. "הלב מסרב

זאמין איך נקטפת בטרם עת. שיר את חוכמה וכגרות שקורנת מעי' הרכות. כל המילים שבעולם

סגן כירון ספקר כותבת לשיר חג'אג' ז"ל בטוהה שגם למעלה את מיועדת לגדולות

שיר חג'אג' ז"ל

שיר, עברנו יחד חרשים אינסופיים במיוחד, חרשים שנים מכל מה שהיית רגי לה אליו. ולמען האמת, גם לי אלה היו חרשים שנים מכל מה שהיית רגי לאור כל הדרך הוא הראית לבי

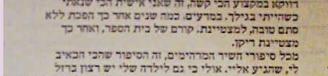
לם מי את ומתן האיכות שלך והג' לתת להתבלט, בעונה ובצניעות. לא היות מראשונים לחיות רעה, אך כשעשית את היא היתה אמיתית, ככה והרהי, כי ככה את - לא חוסי בת כמילים ובקורות, אומרת כל מה שעיבר בראש.

לא תמיד היות לוקחת חלק בדיונים בצוות, אבל כשאכן לוקחת לא היה סובי שמישהו לא יקישב או חלילה יתפרץ לרברור, "אני מר ברת"ל וששיר מרברת, מקשיבים. אומרים שיש סיבה לכל אדם שני כנס לנו לחיים. ואני למדה ממך המון בעידוד בחיים, וגם לאחר לכתך, כולנו למדנו ממך. על חברות, אבי פתוח ומסירות שאפיינו כל צעד שלך, ובמיוחד בעשיית שלך מאי חורי הקלעים, בלי צורך שיכירו לך תורה, אלא ממקום שורר ואמי ת, רעות ונשייה הרדית. העשייה והמנהיגות הסקתה - זו אלה שני רמו לכולנו להתאהב בך. כל זאת לצד הברות והביטחון, שאיפשרו לסוככים ילד להאמין בך בכך וללכת בעקבותיי. הצלחת לסמוך ולמקומות שאליהם חיוונת. למרנו ממך שהשפעת תהיה נמוקה יותר כשהיא מניעה דווקא מהמקום הזה של שקט ונבועות.

למדנו ממך על כוח רצון, ועל כמה שהוא יכול לנצח הכל: כבר שבועות הראשון ספרת לצוות על הקשיים שהחיינו במהלך הלימודי התואר, אמרת בנחישות שבאמצעות מוטיבציה אפשר להגיע לכל מקום ושד שמיים הם הגבול, ואת, את ההוכחה המובהקת לכיטוי הזה.

לפני כמה שבועות נכתתי כשיעור של צוות מהמחזור החדש של הק"צ: בתאום התחילה לרבר צוערת רעני

כוכב שנקטח: דוג טפקטור כותבת לשיר חג'אג' ז"ל

שיר חג'אג' ז"ל

שיר, לא היתה כל כך פריצה, כל כך פנטזי אבל ככל מה שהצלחת ללכת לא לקראת דיעה, לפני שהיית שבת למנוח. נילת

את כל הישגים הדינמיים המסופרת שהספקת להגיע אליה לפני שנפרדת ממנו. מהו אבי איתך, את היות כוכב בת שנים רבות איתך בנות, ובני הספקת להגיע את רוב החלומות שלך. שנים התעוררת עליהם בזמן שילוחת אחרות בניין מסתערת על רגליה ואת חניב. על עז 22 הספקת לעשות תואר ראשון בהצטיינות בהרצת חרשים מתקדמים, ואו לתקבל ליחידה אליה הכי נחשבת בחיל מורעין, ואו לתקבל ולהתקבל גם לקורס טייני מורעין ולמרות שאמרו לך שסיפסת את המועד והמסכה מילואים מילואים אבי איתך רק רגליה, אבל את היות גם סובת כל מה שאתם תחשבו ואמפי שנתן עצמך להגותו שלי. דעת שהם לא ספרו ליצילות השואה המבוזרת שהתגוררת אצלה שנגרחתה הם פחדו שחלב שלה לא יעמד בזה. נילת שחלילה היפהיפה והתמורה עם עיני השקר שהייתה בנאה אליה בשני אוטובוסים, זאת שהייתה וישבת לורה בסבלנות ובנדיבות ומקשיבה לסיפורים שלה בלי להסתכל בשעון, בלי לחשוב לכשיהי שייקחו לה עוד שעה וחצי ועוד שני אוטובוסים לחזור הביתה מהם, שחלילה

הואט במפעל הכי קשה זה שאני אישית הכי נחשבת כשמתחילת, קורם כל בית המסר, ואחר כך מתחילת ידעו. מכל סיפורי חשיר המרהיבים, זה הסיפור שהכי אבאבי לי, שגיע אליה. אולי כי גם לילדה שלי יש רצון כולו נחישות. אני מקוה שיהיה שם חוקים כים כולו שלי. והחסיי והפרסונליות שלה, להפסיק כל כך לראוי להי הרי מורכב בילדה שכבר במיתה'ו אבודה לך עיניי היות לה טאה כמעינים, שטיט הסתחה לך וקוויטה, יש ילדים שנוהמים לך להאמין בטוח עליין, הם כל כך מופלחים ומגויים לגדולות שאת נבר כמעט לא מתחבת אותם, רק עוקבת אחריהם בהתמלחות בזאת של 'איך הועילו חוה יבא מבטו שלי' לא לא מסכרת את השמלל שלביה כל אבא שלי, והחיואי שיעלם לאיך מה שמעני תגרוה וזה בעיני, אבל אני כן מכירה את פמרת השנים חוה, הגה הילדה כבר לא תניטה, הגה אוטובו ניניע לגיו' 20 פלוס ואני אוכל להפסיק לפחד. רק שסברתי היות שחאת שחתיב חוה, לפני הפחד על הילדים שלנו.

כי בשמונה בינואר 2017, כסביבות השעה אחת ורבע, נהג באזור ארנון הנציב והנציב נהג צעיר במחשית מסוג מוצרים. נותרו לו עוד חמש רקות לחיות טחם בחור, לפני שהוא יתפר לבנה וליראון עולם לרצונת המטובל. הוא ראה אותך אתה שאר חברות הנערים עומדים שם, ברויח וירדת מהאוטובוס שהיא אתכם לסדרת חיור, ומשחו בתוכו, משור שאני לא מתחיימת ולא רוצה להיין, קרא לו ללחץ על זרוע, להננות את השמלל ליוכנסת ולרוס את חילכה. עוד קנינה איוו עוצרים - סגן יעל יעל, סג' שירה על כולם ברויח, ולרגע אחד נתקפה בעיני ישראלית בהם בואה, מרד, שיר, והמספרו בחיים, אני מניחה שהלכתי לראוי להוציא אתיבה בארביי.

האמת היא שלא הייתי זוכה להכיר אותך, הילדה התנתחת ומלאת הססה האפי שנתנה השואה לאחותי, להבנים, למל כל הרבה אנשים. אף לא חייני איכשהו מלניה להבאים לאבא שלי באחת מהתגובות שלי בעיתון. עשיתי ראיון עם נכס'לית האגודה לחסיות האחרת, שרון בארשפורים. מבחבה סיפרתי איך באוור הכניסו, ניגשה לבמה אישה נאה עם שיער מתולתל, ובקול שקט אבל נוקב, מנין אישיל מלא בצבעה שהלחית את כל הנעומים בחור, שאלה "אבא איך אתם מילדים להנן על רצונם של מתי" האשה חוה הייתה אבא שלי, שאהיי מותך הצטרפה לפרום והמשפחה השמלולת "בחורים בחיים". חוה פרום שתפקדו לאוג שהפינוע הבא ימנע, ולצורך זה קורא לעונש מוות למחבלים או לפחות להרעת הנגאים מלאא לעציות הורטת הכספים מורשות. הוא ששנתה, היא פרום במסגרת הפרום וההוראת להוכיח שאסור להנן על רצונם.

אבא שליך התקשרה אליי אחרי התבונה. היא ישבה והסבירה לי באצילות נפש שלא תיאה, בלי טיפת אשמה, ברויח מס רצוני לתנך. שראוי לא מופה לכשיהי מתמסע אתה שלה. אי אחיי לעשות. האשה היות היא כמוד, כוח טבע, אבא שליך י נתנת לאף אחי לשמח אתך. היא דואגת ומספיד לראונ בברכות, ששנית דבר כוח לא יקרה. וזה כבר עצוב, עצוב כל כך, כי אולי לי ספק שמע כוח הרצו שלך והכשרונות היינו שומעים עלייך גם ככה, כמנל'ל של חברת תרופות ענקית או כמקיסה של עמותה שעווח לנוקקים. אבל משאתי אותך, רוצת אותך, באו ולקחו את העתיד שהיה שירך לך בזכות, כשפתי את האור החוק של כוכב השיר חוה. ואת זה אין כוח בעולם שיוכל לשו אפילו לא מה חזק כמו שלך. רנה.

הואט במפעל הכי קשה זה שאני אישית הכי נחשבת כשמתחילת, קורם כל בית המסר, ואחר כך מתחילת ידעו. מכל סיפורי חשיר המרהיבים, זה הסיפור שהכי אבאבי לי, שגיע אליה. אולי כי גם לילדה שלי יש רצון כולו נחישות. אני מקוה שיהיה שם חוקים כים כולו שלי. והחסיי והפרסונליות שלה, להפסיק כל כך לראוי להי הרי מורכב בילדה שכבר במיתה'ו אבודה לך עיניי היות לה טאה כמעינים, שטיט הסתחה לך וקוויטה, יש ילדים שנוהמים לך להאמין בטוח עליין, הם כל כך מופלחים ומגויים לגדולות שאת נבר כמעט לא מתחבת אותם, רק עוקבת אחריהם בהתמלחות בזאת של 'איך הועילו חוה יבא מבטו שלי' לא לא מסכרת את השמלל שלביה כל אבא שלי, והחיואי שיעלם לאיך מה שמעני תגרוה וזה בעיני, אבל אני כן מכירה את פמרת השנים חוה, הגה הילדה כבר לא תניטה, הגה אוטובו ניניע לגיו' 20 פלוס ואני אוכל להפסיק לפחד. רק שסברתי היות שחאת שחתיב חוה, לפני הפחד על הילדים שלנו.

כי בשמונה בינואר 2017, כסביבות השעה אחת ורבע, נהג באזור ארנון הנציב והנציב נהג צעיר במחשית מסוג מוצרים. נותרו לו עוד חמש רקות לחיות טחם בחור, לפני שהוא יתפר לבנה וליראון עולם לרצונת המטובל. הוא ראה אותך אתה שאר חברות הנערים עומדים שם, ברויח וירדת מהאוטובוס שהיא אתכם לסדרת חיור, ומשחו בתוכו, משור שאני לא מתחיימת ולא רוצה להיין, קרא לו ללחץ על זרוע, להננות את השמלל ליוכנסת ולרוס את חילכה. עוד קנינה איוו עוצרים - סגן יעל יעל, סג' שירה על כולם ברויח, ולרגע אחד נתקפה בעיני ישראלית בהם בואה, מרד, שיר, והמספרו בחיים, אני מניחה שהלכתי לראוי להוציא אתיבה בארביי.

האמת היא שלא הייתי זוכה להכיר אותך, הילדה התנתחת ומלאת הססה האפי שנתנה השואה לאחותי, להבנים, למל כל הרבה אנשים. אף לא חייני איכשהו מלניה להבאים לאבא שלי באחת מהתגובות שלי בעיתון. עשיתי ראיון עם נכס'לית האגודה לחסיות האחרת, שרון בארשפורים. מבחבה סיפרתי איך באוור הכניסו, ניגשה לבמה אישה נאה עם שיער מתולתל, ובקול שקט אבל נוקב, מנין אישיל מלא בצבעה שהלחית את כל הנעומים בחור, שאלה "אבא איך אתם מילדים להנן על רצונם של מתי" האשה חוה הייתה אבא שלי, שאהיי מותך הצטרפה לפרום והמשפחה השמלולת "בחורים בחיים". חוה פרום שתפקדו לאוג שהפינוע הבא ימנע, ולצורך זה קורא לעונש מוות למחבלים או לפחות להרעת הנגאים מלאא לעציות הורטת הכספים מורשות. הוא ששנתה, היא פרום במסגרת הפרום וההוראת להוכיח שאסור להנן על רצונם.

אבא שליך התקשרה אליי אחרי התבונה. היא ישבה והסבירה לי באצילות נפש שלא תיאה, בלי טיפת אשמה, ברויח מס רצוני לתנך. שראוי לא מופה לכשיהי מתמסע אתה שלה. אי אחיי לעשות. האשה היות היא כמוד, כוח טבע, אבא שליך י נתנת לאף אחי לשמח אתך. היא דואגת ומספיד לראונ בברכות, ששנית דבר כוח לא יקרה. וזה כבר עצוב, עצוב כל כך, כי אולי לי ספק שמע כוח הרצו שלך והכשרונות היינו שומעים עלייך גם ככה, כמנל'ל של חברת תרופות ענקית או כמקיסה של עמותה שעווח לנוקקים. אבל משאתי אותך, רוצת אותך, באו ולקחו את העתיד שהיה שירך לך בזכות, כשפתי את האור החוק של כוכב השיר חוה. ואת זה אין כוח בעולם שיוכל לשו אפילו לא מה חזק כמו שלך. רנה.

מירב חג'אג' על בתה, סגן שיר חג'אג' ז"ל התפרקנו, ילדה שלי

שירי שלי שיר השירים, כמו שהיית קוראת לך חברתי הטובה ביותר, כמה נחת הבאת לי, ילדה שלי, נעמרת ואשלי ילדתי הצעורה ביותר, מבחאי השבת החאחרונה שבה היית אחת בבית אבא, לחננו את יום החולדת של חברתך. סמי. הבטתי בך תשמתי ונתתהק. איזו ילדה מי. מה מעללת איזה טעם טוב בלבוש. איזו אצילות. כמה מעלות בילדה אחת.

ועשיו, הבית לא אותו בית בלעדייך. צחוקך המ' תגלגל חסר לי עד כאב, ומי יבוא ויבדוק מה בישר לזי הייום כמה אהבת סטייקים, צלעות ומסטריות על האש. היית דורשת ממני שאיכן לך קוסקוס, אורז, גוה, תבשילים של כבש וקינוחי שוקולד. מאז לכתך כבר אין בישולים בבית. תמיד אמרת לי כמה את אוהבת את הבישולים שלי ושהואכל במקומות אחרים לא טעים כמו שלי. מאז הירצך איני יכולה להיכנס למטבח בלעדייך. כל איך אפשר לאכול בלעדייך?

גמה אהבת את החיים הטובים, כמה הספקת חייר הקצרים: טיולים בתל'אביב, שוק הכמיל' יענק' חוף גורדון, חוף פלמחים. גדלו בפלמחים. יש זוכרת אותך מטיילת בחוף ואוספת צלדים זחורים. בכל יום ששישי היינו ממתרים לגדת את ית לשבת כדי לצאת לים. ונכשיו, בימי שיר איני ממהרת להכין את כל הרברים הכרחיים

לשבת כדי שאוכל להגיע אלייך. לשבת לירך במ' קום שבו קברו לי אותך. בהר הרצל, מול בית החי' לים שעירי צדק, המקום שבו נולדת. אני נזמאת איתך כמה שיותר זמן, עד שהשבת נכנסת. בחילולת אפריל הלכנו למכללה שבה למדת לך כל את התואר שלך. התואר שקיבלת בהצטיינות יתרה. אבל זה היה בלעדייך. כמה רציני שחיי שם איתך. ואו עול לבמה וסיפורו שאת, שיר שלי, היחידה וחומים מתקדמים. התפרקנו, ילדה מוצלחת שלי, והכאב של הגעגוע לא מרפה. כל דבר מוכיר אותך. אני מדמינת אותך בבית, נכנסת למטבח ופתחת סירים. וישבת לי די, אהנתו מדברות ואני מתייעצת איתך בכל דבר כי הרי היית יד ימיני. בכל יום מחדש אני נכנסת לחדר שלך, והריח שלך עדיין שם. אני מריחה או בגדייך היפים, ובוכה עלייך. כל יום. קשה לי בלעדייך. אני יודעת שיהיה אחרת בהה יש לך שלוש אחיות ופלאות ומקסימות, וה היית נאה בהן, אחת אחת. כואב לי נורא שכל ה חיד יהיה בלעדייך. ילדתי. שיר שלי. מתגעגע וחושבת עלייך בכל רגע.

למדת הוות, באמת המיטב של המיטב שיש למרינה זו; עז, דווקא היא רצתה. לתלמידים בבית הספר שלך, שגם לוח בהכנת סיפורי הבית והמספרה שלה, המול הוה. להם סיפרו את האמת. ואין לי ספק שאנא י בהם משהו. יש בעולם מעט אנשים כמוד, שגוללו יום, שעשייה הכל יותר טוב ומתור ומוצלח ממולנו. לא יש ספסיים שיהיו לך רישיון להמשיאת וכמויות בלתי ת של שנאה שחורה בלב ותוכל להסתל כאלה חיים וים ברנע, לבוא ולרצוח כוכב. וית את, שירך איך הצלחת? אבא שליך סיפרה לתלמידה לא משהו עד כיתה ו', ואו פתאום החלטת להשתנות ולהפוך לתלמידה מצטיינת. ולא אתם,

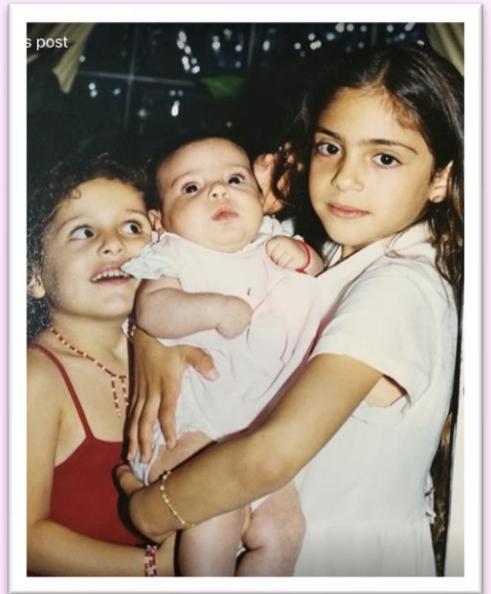
לשבת כדי שאוכל להגיע אלייך. לשבת לירך במ' קום שבו קברו לי אותך. בהר הרצל, מול בית החי' לים שעירי צדק, המקום שבו נולדת. אני נזמאת איתך כמה שיותר זמן, עד שהשבת נכנסת. בחילולת אפריל הלכנו למכללה שבה למדת לך כל את התואר שלך. התואר שקיבלת בהצטיינות יתרה. אבל זה היה בלעדייך. כמה רציני שחיי שם איתך. ואו עול לבמה וסיפורו שאת, שיר שלי, היחידה וחומים מתקדמים. התפרקנו, ילדה מוצלחת שלי, והכאב של הגעגוע לא מרפה. כל דבר מוכיר אותך. אני מדמינת אותך בבית, נכנסת למטבח ופתחת סירים. וישבת לי די, אהנתו מדברות ואני מתייעצת איתך בכל דבר כי הרי היית יד ימיני. בכל יום מחדש אני נכנסת לחדר שלך, והריח שלך עדיין שם. אני מריחה או בגדייך היפים, ובוכה עלייך. כל יום. קשה לי בלעדייך. אני יודעת שיהיה אחרת בהה יש לך שלוש אחיות ופלאות ומקסימות, וה היית נאה בהן, אחת אחת. כואב לי נורא שכל ה חיד יהיה בלעדייך. ילדתי. שיר שלי. מתגעגע וחושבת עלייך בכל רגע.

למדת הוות, באמת המיטב של המיטב שיש למרינה זו; עז, דווקא היא רצתה. לתלמידים בבית הספר שלך, שגם לוח בהכנת סיפורי הבית והמספרה שלה, המול הוה. להם סיפרו את האמת. ואין לי ספק שאנא י בהם משהו. יש בעולם מעט אנשים כמוד, שגוללו יום, שעשייה הכל יותר טוב ומתור ומוצלח ממולנו. לא יש ספסיים שיהיו לך רישיון להמשיאת וכמויות בלתי ת של שנאה שחורה בלב ותוכל להסתל כאלה חיים וים ברנע, לבוא ולרצוח כוכב. וית את, שירך איך הצלחת? אבא שליך סיפרה לתלמידה לא משהו עד כיתה ו', ואו פתאום החלטת להשתנות ולהפוך לתלמידה מצטיינת. ולא אתם,

הספד מאת בר, אחותה של שיר בלוויה:

שירי, שיר קצר מדי עם תוכן שלא נדלה.
שיר עם סוף מר מדי.
איזה הפסד.

כמה אני מצטערת. איפה את? בואי נדבר שתינו
כמה שקשה.
אני מצטערת שלא קיבלת את החיים שלך, איזו
ילדות טובה היתה לנו. ומעכשיו כל כולך יהיה
גלום בעצב מנגינתך

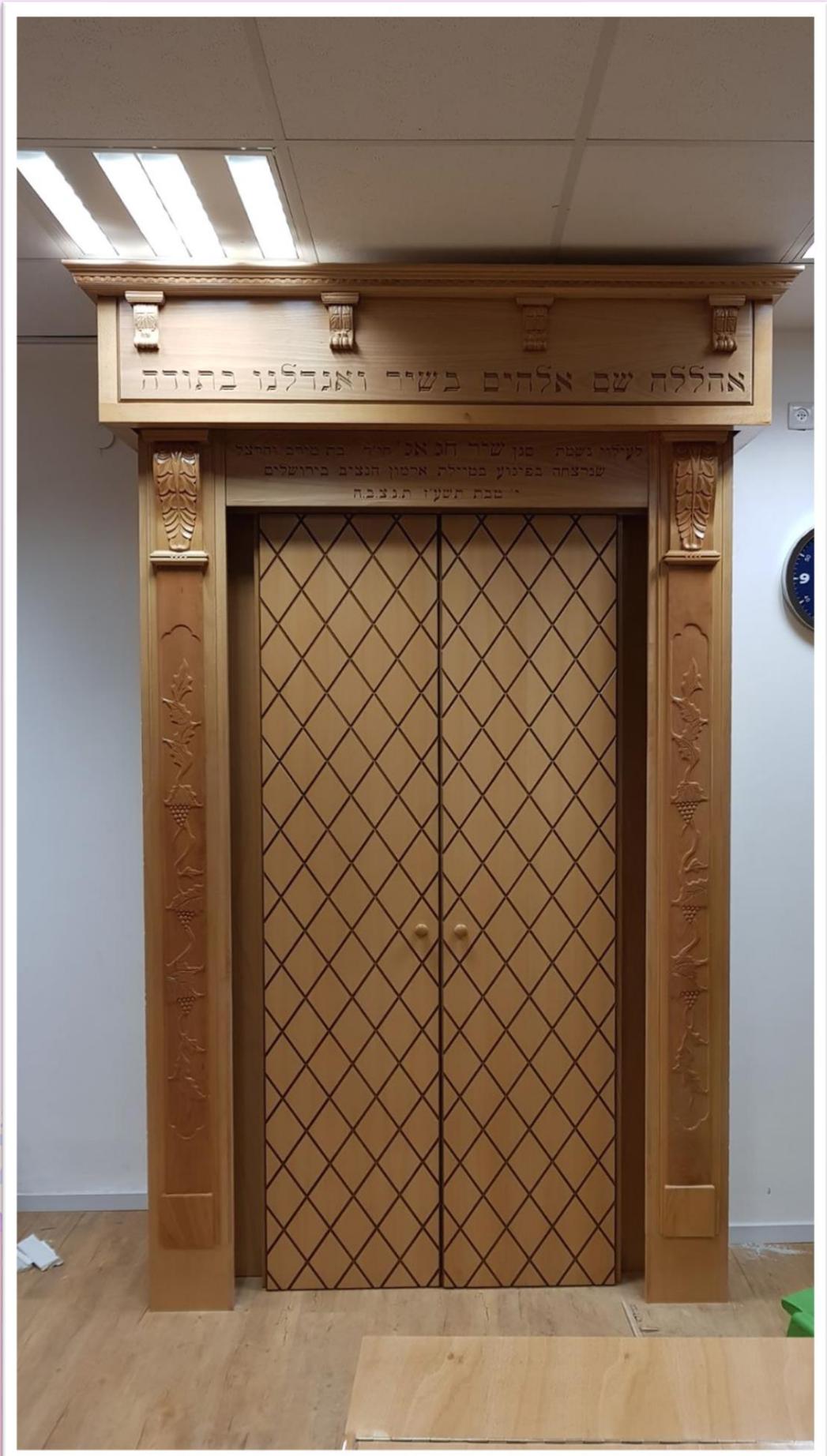
פז, אחותה של שיר כתבה במלאות 3 שנים לרצח:

שיר. לאבד אחות, אח מישהו שכלכך יקר לך זה הנפילה לתהום הכי עמוקה.
לאבד מישהי כמוך שיר זה דבר אחד וכמה מיוחדת היית, מילים לא יתארו.
אבל יותר מהכל איבדתי את הלב גם אם לא היינו האחיות הכי קרובות ברגע
שהלכת נעצרה הנשימה ומאז אני לא נושמת.
אני לא יכולה לחשוב על זה שכבר עברו שלוש שנים, שלוש שנים נוראיות. שלוש
שנים להתהלך כמו גוויה. שלוש שנים של אכזבות שמחות וכאבים הזויים.
שלוש שנים של לדמיין אותך בין אנשים, שלוש שנים של בכי מאחורי חיוך, אני
מודה אין דרך אחרת לעבור את הימים בהתחשב בכך שבכל יום שעובר הלב
נשרט יותר.
ככל שאני נכנסת למחשבות עלייך אני נכנסת לבועת כאב.
באלי לצעוק הלוואי והיית פה! כלכך הרבה פעמים.
הזיה שלא נגמרת. סיוט.
אני מניחה שאין ברירה להמשיך לרוץ, לעלות על הרכבת הנוסעת, עד שנגיע
לתחנה שלנו.
לראות את כולם ממשיכים כרגיל כשהכל לא רגיל זה הדבר הקשה ביותר.
הלוואי שהיית פה, הלוואי שהיינו צוחקות, רבות לא משנה מה.
הלוואי שהייתי איתך.
אני מקווה שאת שומעת, שאת רואה, כמה את חסרה.
ובהנחה שזה קורה יש לי רק דבר אחד לבקש שתבואי יותר בחלומות זאת
הנחמה היחידה, שרגע אחד הכל אותו דבר.
מתגעגעת אין קיץ, פז.

ארון קודש לזכר שיר הי"ד

משפחתה של שיר הי"ד תרמה ארון קודש לבית הכנסת האשכנזי
"אחדות ישראל" בשכונת נופי הסלע במעלה אדומים.
מעל הארון חרוט הפסוק "אהללה שם א-להים בשיר ואגדלנו בתודה"
(תהלים ס"ט, ל"א)

תפארת שיר, תינוקת שנקראה בשמה של שיר הי"ד.

תפארת שיר

באופן כללי, אין הרבה שמות עליהם מסכימים ג'רמי ואני, ועל-כן בעת שהייתי הרה עם מעיין, הצלחנו להעלות רשימה מצומצמת ביותר של שמות, אותם שנינו אוהבים. אחד מאותם שמות היה "תפארת", שם ששינוי אהבנו מאד, אולם בסופו של דבר החלטנו שהוא נשמע דומה מדי ל"אילת" (בתנו הבכורה). על-כן כשהירתי בפעם הזאת, החלטנו שאם תוולד בת, נקרא לה "תפארת".

הן ג'רמי והן אני אוהבים את הנוהג לקרוא על שמו של אדם שאינו עוד בחיים, אולם לא נותרו עוד קרובות משפחה במשפחותינו, שניתן היה לקרוא על שמן. על-כן החלטנו שנעניק שם שיקרא או על שם חיילת או על שם מי שנהרגה בפעילות טרור בעת ההריון.

בינואר, התנגש מחבל עם משאיתו אל תוך קבוצת חיילים בטיילת בירושלים, והרג ארבעה חיילים צעירים. ביניהם הייתה החיילת שיר חג'אג', ילדה בת 22 ממעלה אדומים.

מיד בשומענו את החדשות הנוראות, ידענו ג'רמי ואני, שאם תוולד לנו בת, נקרא לה על שמה של שיר.

ג'רמי הלך לבקר בשבעה של משפחת חג'אג', אולם בשל השכחה המאפיינת אותי, הוא הלך באיחור, יום אחד אחר שכבר קמו מהשבעה. על-אף זאת, המשפחה קבלה אותנו תוך הכנסת אורחים יוצאת מהכלל, ואפילו לא הזכירו את העובדה, שכבר אינם יושבים שבעה. בסופו של דבר, ישב ג'רמי עם אביה של שיר למשך חצי שעה.

במהלך אותה חצי שעה, למד ג'רמי, כי שיר הייתה הבכורה מבין ארבע בנות. היא הייתה חכמה ומצטיינת בלימודים, וכן הייתה דתיה ושומרת שבת. לאחר לימודים בתיכון, השלימה שיר תואר ראשון בהנדסה. בעת לימודיה באוניברסיטה, חלק ממחקריה בהנדסה פורסמו בירחון מוביל בתחום.

אחר סיום לימודיה באוניברסיטה, החליטה שיר, כי ברצונה להצטרף ליחידה היוקרתית ביותר בצבא – הנדסת היי-טק. אולם, היא אחרה את מועד הרישום במספר ימים, ועל-כן נדחתה בקשתה להתקבל. בשומעה זאת, שלחה מכתבים והודעות דוא"ל למנהל היחידה ללא הפוגה, עד שבסופו של דבר נתקבלה. בסופו של דבר, היא זכתה בתפקיד הבכיר ביותר ביחידה.

בעת הרצחה, שמשה שיר כמורה פרטית בהתנדבות מטעם חב"ד במעלה אדומים. היא למדה מתמטיקה ופיזיקה לילדה, אשר אביה נפטר. לשיר תמיד היה רצון עז לעזור לאחרים, והיא הייתה אכפתית באופן יוצא מן הכלל.

ג'רמי ואני איננו אנשי קבלה, אולם ברמה הבסיסית ביותר אנו יודעים, כי ספירת "תפארת" מוגדרת כ"עירוב של חסד וגבורה". אין זה צרוף מקרים, שאותם שני תארים, חסד וגבורה, הם התארים המדויקים ביותר לתאר בהם את שיר.

שיר הפגינה גבורה מיוחדת כאשר הצליחה להכנס לתוך יחידה בצבא, אשר הייתה חסומה בפניה. בנוסף על כך, עצם השרות בצבא מצריך כחות פיזיים ורגשיים אדירים, אשר היו גלומים בשיר. כמו-כן, לתרום למולדת באמצעות השרות בצבא – זהו ביטוי עצום של חסד. היא אף הדגימה מהו חסד באמצעות הטבע שניחנה בו לתת כל העת, כפי שתואר על-ידי ידידיה ובני משפחתה.

אולם מהו הקשר בין חסד לגבורה? מי שיש בו יותר מדי גבורה עלול להפוך לכוחני מדי ולאנוכי. בדומה לכך, מי שיש בו יותר מדי חסד ויודע רק לתת, עלול להיות אדם שנרמס כל העת. על-כן, חשוב שהגבורה והחסד ילכו ביחד, ויחדיו יצרו את האיזון המושלם – תפארת.

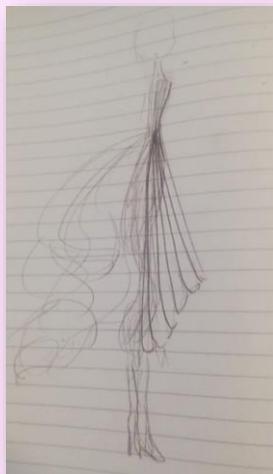
שני השמות יחדיו, תפארת שיר, משמעם המילולי הוא שיר מפואר.

על-כן, תפארת שיר, ברכתנו נתונה לך, שתמשיכי לשיר את שירה של שיר, ושתזכי לחסד ולגבורה האמיתיים, אשר היו נחלתה.

ציורים

שיר ניחנה בכישרונות אומנותיים, עוד הרבה לפני שהחליטה להשקיע את מרצה בלימודים הריאליים. אחד הדברים שאהבה לעשות בשנים האחרונות, היה לשרבט במחברתה דגמים של עיצובי אופנה שונים שציירה.

ברוש

בתיקה של שיר נמצאו צ'ופרים שהכינה לצוות. היא בחרה בשיר "ברוש" של אריאל זילבר וסימנה לכולם את מילות העמידה, החזק והשבר שממנו צומחים ולומדים מהברוש, איך לעמוד איתן, להרכין ראש אל מול פני הסערה ולשוב ולעמוד איתן בענווה. שיר שכל כך מתאים לשיר.

ברוש / אריאל זילבר

ואני ראיתי ברוש
שניצב בתוך שדה מול פני השמש
בחמסין, בקרה
אל מול פני הסערה

על צידו נטה הברוש
לא נשבר, את צמרתו הרכין עד עשב
והנה, מול הים
קם הברוש ירוק ורם.

הנה ברוש לבדו מול אש ומים
הנה ברוש לבדו, עד השמים
ברוש לבדו, **איתן**,
לו רק ניתן ואלמד
את דרכו של עץ אחד

ואני כמו תינוק
שנשבר ולא יכול מול פני השמש
בחמסין, בקרה,
אל מול פני הסערה.

מכתבים וזיכרונות

ערב טוב ♡ מצטערת שאני כותבת רק עכשיו. חשבתי הרבה על זיכרונות וחוויות עם שיר, לא הצלחתי להביא את עצמי לכתוב כלום כי הכל היה נראה לי כל כך שלנו, אבל בטח שזה גם שלכם. בכיתה יא הייתה לנו גדנע שלא באמת רצינו לצאת אליה. יצאנו כי ציונה (רכזת שכבה) אמרה שמי שלא ישתתף בפעילויות חברתיות לא יוכל לצאת למסע לפולין אז פחדנו. בגדנע חילקו אותנו לקבוצות והיינו בטוחות שאין סיכוי שנצא יחד אבל איכשהו היה לנו מזל והיינו באותה הקבוצה. האמת שדיי סבלנו שם, ישנו באוהל והכל היה מסריח.... אני ושיר גם התביישנו להתקלח שם עם כל הבנות אז מצאנו את עצמינו חופפות את הראש בכיור כשנתנו לי הפסקה של 10 דק' איחרנו לח' באנו עם מדים רטובים ושיער מבלגן. בלילה ישנו בשקי שינה בקצה של האוהל וניסנו לעודד אחת את השנייה כאילו אנחנו שם שנה. במהלך הגדנע שיר הצליחה לאבד את הפלאפון שלה 3 פעמים והמ"מ מצאה אותו חחח היא ממש התפדחה .

היה לנו יום שטח וכאבו לנו הרגליים רצח כי לא באנו עם נעליים מתאימות אז החלפנו נעליים ביננו כי כל נעל לחצה במקום אחר.

בסוף הגדנע היה לשיר פצע חום שהזדהם והיא הייתה ממש אומללה מזה, אני זוכרת שהיא בקשה ממך לקבוע לה תור לרופא איך שהיא חזרת.

יצא לנו לצחוק דיי הרבה על החוויות שם כי הכל היה כל כך לא פרופורציונלי ובסופו של דבר זאת הייתה חוויה מדהימה לחוות איתה, אני מודה כל יום על הימים האלה שעברנו שם ♡

סתיו היתה אחת החברות הטובות של שיר הם הכירו במיכון כאשר הדענו למעלה אדומים וממש לא נפרדו

21:18

שמי לב, למדתי עם שיר בעזריאלי, וביקרתי אצלכם בבית כמה פעמים וגם בבאגטייה של הרצל שהייתה לו בכיכר הדוידקה. סיפור שזכור לי משיר הוא שהיינו ביחד בהופעה ביום הסטודנט של שנה א' (אי שם במאי 2013), ובדיוק אינפקטד מאשרום עלו. שיר, עם כל המטר ובמבה שלה, הסתערה לכיוון הבמה, ומשכה אותי, 1.96 מטר, לשורה הראשונה. אין כ"כ פואנטה לסיפור, פשוט שהיא הייתה חסרת פחד ותמיד רצה קדימה.

אני משתתף בצערכם, ומחזק אתכם בתקופה כזו בזמנים שכאלה. לב

משפחת חג'אג', מכובדי, ... שלום,

אני מפקד הענף בו שירתה שיר טרם יציאתה לקורס הקצינים, והענף אליו הייתה אמורה לשוב.

היום הוא יום אבל נוראי, בו אנו מספידים את שיר.

תרשו לי להתחיל מסיפור אישי על הכרזתי הראשונה עם שיר:

באמצע היום אני מקבל טלפון, מנערה נחמדה המסבירה לי שבשל נסיעה שלה לחו"ל ורצף של טעויות וחוסר הבנה, היא פספסה את השלב המכריע בתהליך המיונים ליחידה. מיונים בהם אנו בוררים ובחרים את הטובים ביותר.

הסברתי כי תמו המיונים, וכי רשימת העתודאים לענף נסגרה. בנועם, בדבקות, תוך חתיירה למטרה יום אחרי יום, שכנעה אותי שיר לארגן עבורה ראיון. ולאחר בחינת תוצאות הראיונות המקדימים שלה, החלטנו לקיים איתה ראיון מיון מיוחד.

מיותר לציין שבתום הראיון דירגנו את שיר ראשונה בקרב העתודאים שמוינו ליחידה.

באירוע האחרון בו אני פוגש את שיר, אנו מסבירים לה כי בשל תיעדוף ואילוצים מבצעיים, היא לא תצא לקורס הקצינים במחזור הקרוב. שיר מאד היתה נחושה לצאת לקורס הקצינים הקרוב, ובדרכה העדינה והנחושה, הסבירה, ביקשה, בדקה שוב ושוב, עד שברגע האחרון לאחר מאמץ ניכר שלנו, שיר יצאה אל הקורס ... ממנו לא חזרה.

בספר ישעיהו נאמר: "וביתו חרבותיהם לאתים, וחניתותיהם למזמרות – לא ישא גוי אל גוי חרב, ולא ילמדו עוד מלחמה". אך כנראה אנו עדיין רחוקים מהגאולה. ובעולם ההפוך בו אנו נמצאים, אתים הופכים לחרבות, ומזמרות לחניתות, ומשאיות לכלי רצח. ואנו, אנו עדיין לומדים מהו טעמה המר של מלחמה על ארצנו.

הרצל ומירב, בר, פז ואגס, משפחה, חברים, אחי ואחיותי לובשי המדים, בעולם הפוך זה, בו הורים קוברים את ביתם, איבדנו את שיר.

תחושת אובדן ופספוס אדירה. שיר מותירה אחריה חלל ענק, חלל שישאר שם לעד, זועק בשתיקתו.

הרשו לנו לחבק את אתכם, וללוות אתכם בצערכם. מהיום והלאה אנו פה בשבילכם, ונקשרנו בקשר שלא ניתן לפרום.

שיר חג'אג' – יהיה זכרה ברוך.

סא"ל אסף ויי

שיעור שבועי לנוער בבית משפחת חג'אג'

בני נוער מכיתות י"ב מתיכון אמי"ת בניס, ומתנועת הנוער "מקום בלב", באים מדי יום ראשון, לשיעורים הנערכים בבית הוריה של שיר הי"ד, שיעורים בנושאי פרשת השבוע ותרומה לקהילה. השיעורים, לעילוי נשמתה, מועברים ע"י הרב אילן מארק, רב בית הספר אמי"ת איתן ורב הקהילה במעלה אדומים. התלמידים אף מתנדבים באופן קבוע בעמותת "שיר" ואף זכו בפרס מעורבות חברתית בזכות פרויקט ההתנדבות והחיבור עם משפחת חג'אג'.

"זכות גדולה עבורנו לפעול לזכרה של שיר"

תלמידים במעלה אדומים זכו בפרס החינוך בזכות פרויקט התנדבותי ייחודי לזכרה של שיר חג'אג', שנרצחה בפיגוע הדריסה בארמון הנציב • אמה, מירב: "אנחנו נפגשים בכל שבוע בביתנו, הם ממלאים את ליבנו"

סגן שיר חג'אג' ז"ל

תלמידי תיכון אמי"ת לצד הוריה של שיר

נועם (דבול) דביר

תלמידי בית הספר אמי"ת איתן במעלה אדומים זכו בפרס החינוך של ארגון המורים בזכות פרויקט התנדבותי ייחודי שהפך למסע הנצחה גדול לזכר סגן שיר חג'אג', שנרצחה לפני שלוש שנים בפיגוע הדריסה בארמון הנציב בירושלים.

תלמידי התיכון אדומים ומחלקים סלי מוזן לנוקמים, במסגרת 'עמותת שיר' שהוקמה לזכרה. כמו כן, הם בנו בבית הספר פינת הנצחה ומדי שבוע מגיעים לבית הוריה, הרצל ומירב.

אליה חבשוש (17.5), תלמיד כיתה י"ב באמי"ת איתן, מציין: "זכות גדולה עבורנו כתלמידים לפעול לזכרה של שיר ז"ל. הקשר עם ההורים שלהם חם וחזק מאוד. מדי יום ראשון נערכים בביתם שיעורים לזכרה, שאותם מעביר רב בית הספר הרב אילן מארק, אנחנו מרבים שם על פרשת השבוע וגם על תרומה משמעותית לקהילה. זה שיעור

דניאל בארי, מנהל אמי"ת איתן: "החלטנו להקדיש את הפרס למשפחת חג'אג', כי הערכים שאנו מחנכים עליהם, הנתינה, ההתנדבות, האכפתיות כלפי הוולת הם כולם הערכים המשקפים את ערכיה של שיר. את רוב הפעילות ההתנדבותית יזמו התלמידים ואני רק יכול להצדיע להם על כך."

התלמידים הציעו לעשות שיעור תורה לזכרה אצלנו בבית ומאז זה נמשך. זה שיעור שבו הם מספרים על חוויות ועל פרשת השבוע, באווירה מאוד חברתית ופתוחה. בשנה הראשונה היה חשוב לי שיהיו אנשים בבית, כשהם היו באים זה עזר לנו למלא את החלל והרגשנו את החיבור החם."

שמאחד בין אנשים מכל מיני מקומות, הכל בגובה העיניים ונוגע ללב". לפני שלוש שנים, בינואר 2017 דרס מחבל קבוצה של צוערי קורס קצינים מבה"ד 1 בטיילת ארמון הנציב בירושלים ורצח ארבעה צוערי בה"ד 1, ובהם סגן שיר חג'אג'. מירב חג'אג' אמה סייפה כי "שבוע אחרי הרצח של שיר אחר

סוף דבר

דברי סיכום:

קשה לתאר במילים עד כמה היה משמעותי בשבילנו לערוך את האלבום על שיר.

התמונות הן לא אלו שחשובות כאן. אלא הזיכרון והמורשת.

אבל בשבילנו, הדבר המשמעותי ביותר היה פשוט ללמוד על שיר.

לשמוע על התכונות שלה. על המעשים המדהימים שהיא עשתה, הנתינה העצומה שלה לכולם רוח ההתנדבות שלה, הלמידה והחוכמה שלה, הלימוד על משפחתה. זכות היא לנו,

אנו רוצים להודות למשפחת חגי'אגי היקרה, על השיתוף המלא בזיכרונות על שיר.

בתמונות ובכל החומרים שגם אם הזמן עבר, והדפים הצהיבו, הלב עדיין פועם וזוכר, ותמיד תמיד יזכור.

**בחייה ובמותה ציוותה לנו את החיים
יהיה זכרה ברוך לעולמי עד.**

תלמידות כיתה י'

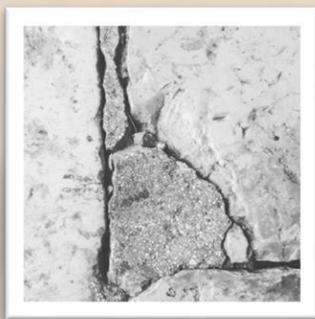
תיכון "עמל" לידי דייויס ירושלים.

כאשר התחלתי את הפרויקט לא ממש ידעתי למה לצפות, היו לי הרבה שאלות, אפשר לומר אפילו מבוכה קטנה איך אני הקטן ניגש למשפחה שאיבדה את היקר מכל? האם אני עדין מדי? האם השאלות לא במקום? הרי כל אחד חי את השכול בצורה אחרת.

הרצל ומירב הכניסו אותי לביתם ברוחב לב ופתיחות מה שאפשר לי מאוד להיכנס בקלות לתפקיד המראיין, נתנו לי הרגשה שאני רצוי ומחזמן לשאול, שהם רוצים לשתף - וקיבלתי מזה המון! אני מקווה שהאלבום הזה יצליח להעניק למשפחה את מה שציפו לו. דבר אחד אני מעוניין לקחת מהדברים שאמרה לי מירב, אמא של שיר: "זה דורש מאיתנו המון, אבל אני עושה את למען הדור הבא, שיהיה לו מסמך תיעוד שבבוא הזמן הנכדים שלי יוכלו לדעת מי הייתה שיר ומה היא ייצגה".

מה אני לוקח משיר?

אני בוחר את הדמות האצילית שלה מכוונת המטרה שרוצה ומשיגה את הכל בעמל, בהצטיינות ובצניעות תוך כדי דאגה לאחר. במהלך תקופה כה קצרה זכיתי להיחשף לדמות מופת של ממש שחייתה בינינו ואנחנו לא ידענו. בזכות נשים צדקניות - שיר בחרה את מקומה כבחורה דתית בחברה שונה ממנה וגם פה דבקה בבחירתה.

לכם ההורים, מירב והרצל היקרים תודה רבה על השיתוף בזיכרונות השמחים והמכוננים. וגם ובעיקר תודה על שנתתם בי את האמון בכניסה גם לחלק מהזיכרונות והחויות הקשים. במהלך הסיפורים בכיתי איתכם בגלוי ובנסתר, כאן תם תפקידי כמתעד לעת עתה, אבל הרושם שנשאר יהיה חקוק באבן לדורות הבאים.

שיר היא דמות של נצח, דמות שלא נעלמת ומי יודע כמה עוד שיחות ופעילויות עוד יספרו על שיר וינציחו אותה.

תודה רבה מעומק הלב!
"...ומחה ה' דמעה מעל כל פנים"

דוד מיכאל כהן
המכללה האקדמית ע"ש דוד ילין.